

Glasnik MIRA

Godište IX. • broj 9 • Međugorje • rujan 2014. • cijena 2,5 KM /10 kn

Draga djeco, molite se na moje nakane

Draga djeco!

Molite se na moje nakane, jer sotona želi uništiti moj plan koji imam ovdje i ukrasti vam mir. Zato, dječice, molite, molite, molite da bi Bog preko svakog od vas mogao djelovati. Neka vam srca budu otvorena Božjoj volji. Ja vas ljubim i blagoslivljam svojim majčinskim blagoslovom. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

25. kolovoza 2014.

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
**Poziv na molitvu
za mir u svijetu**
fra Ivan Dugandžić

Naši mladomisnici
**Da, Gospodine,
ti znaš da te ljubim**
fra Goran Azinović

25. Mladifest
Evo ti Majke!
fra Ante Vučković, ofm

25. Mladifest
Kuća puna sunca
dr. Eric Fourneau

25. Mladifest
**Spolni odgoj koji se nameće
u školama temelji se na
kaznenome djelu pedofilije**
Karolina Vidović Krišto

Iz života Crkve
**Crkva u Koreji i korejski
mučenici**
fra Tomislav Pervan

Nova evangelizacija – izazovi današnjega doba

Godinama se već u Crkvi provlači i daje snažan naglasak pojmu i izričaju *nova evangelizacija*: u tisku, na predavanjima, na seminarima... Tematika *nove evangelizacije* u crkvenom je rječniku prisutna više od četrdeset godina, od vremena pape Pavla VI., koga će današnji papa Franjo proglasiti blaženim u vremenu održavanja Biskupske sinode posvećene suvremenoj obitelji.

fra Tomislav Pervan

Upravo je Pavao VI. stao u obranu biblijske slike obitelji, onoga koncepta što ga je zamislio sam Bog u početcima, a obnovio i posvetio Isus živeći u konkretnoj ljudskoj obitelji u Nazaretu, posvećujući obiteljski život i rad u obitelji. Pavao VI. izdao je i encikliku posvećenu obitelji te rađanju koja je izazvala mnoge prijepore, ali mu je potonja povijest dala potpuno pravo jer je proročki progovorio o obitelji, temeljnoj stanici ljudskog društva. Vidimo kako danas Zapad demografski stari, stare europske nacije izumiru (a među njima i Hrvatska, jer godišnje iz Hrvatske nestane grad veličine Knina!). Ponudio ju je Crkvi i svijetu u

Fotografija na naslovnici: Foto Đani

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Zdenka Leženić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

vremenu prevratničke 1968. godine kada je nastupio diljem zapadnoga svijeta *marš kroz institucije*, rušenje svih dotadanih društvenih i obiteljskih vrijednosti, ponajprije dokidanje obitelji i braka kao svetinje, zatim ozakonjivanje pobačaja u mnogim državama, seksualna revolucija, izum kontracepcijske pilule, rušenje autoriteta, antiautoritarni odgoj itd.

Ti koji su onodobno tako žustro i revno uništavali obitelj i brak, imaju danas svoje nasljednike koji revnosno nastoje i dalje svim silama razarati i uništavati vrijednosti koje tisućljećima bijahu nosiv temelj društva i budućnosti. Vidjeli smo to za prošlogodišnjega referenduma o braku i obitelji u Hrvatskoj da se, naime, brak kao zajednica muškarca i žene unese u Ustav. Ti koji su u prednjim redovima stajali i nasilno se protivili referendumu traže sada (koje samo protuslovlje!) ista bračna prava za istospolne, odnosno homoseksualne zajednice. Na jednoj strani svim se silama bore protiv braka i obitelji, a na drugoj strani žele osnivati nekakve svoje „brakove“ i „obitelji“ s pravom na posvajanje djece. U najnovijem obiteljskom zakoniku došlo se dotle da se uređuju odnosi između rastavljenih bračnih parova glede vlastite djece pa se čak govori i o načinu „primopredaje“ djece, kad će koje dijete u tjednu ili mjesecu biti kod drugoga (bivšega) bračnoga druga. Znamo za „primopredaju dužnosti“, ali smo, eto, došli i do primopredaje djece. Djeca, na žalost, postaju stvari! Da, nerijetko se s njima postupa kao sa stvarima. Stigli smo do točke kada je rastočena obitelj, onaj čimbenik koji bi trebao jamčiti sigurnost i udomljenost djeci, da se brakovi rastavljaju i uništavaju kao na tekućoj vrpci, a djeca su zakinjuta za bitno, za udomljenost, za ljubav i njegu, za normalno intelektualno i emocionalno odrastanje. I kakve ćemo onda dobiti mlade i imati ih kao odrasle osobe? Hoće li biti zreli i zdravi? Nemoguće je da iz

nenormalnih okolnosti, iz zatrovana ozračja, dobijemo normalne i zdrave pojedince. Što tko sije, to i žanje, veli Pavao Galačanima, a prema plodu se i stablo poznaje, veli na više mjesta sâm Isus.

Velik i svet Ivan Pavao II. dao je sadržaj pojmu „nove evangelizacije“; osobno je na svim svojim brojnim putovanjima cijelim svijetom (njih više od stotinu!) htio samo jedno: u stilu i u obuci apostola Pavla kao galilejski ribar Petar doprijeti do svih krajeva svijeta pronoseći istinu o Isusu Kristu. Htio je naviještati Isusa Krista svim stvorenjima. Time je bio evangelizator u pravom smislu riječi, obilježen atentatom, tolikim operativnim zahvatima (14 puta teške operacije!). Do iznemoglosti, do granica vlastitih fizičkih mogućnosti, naviještao je Isusa Krista kao spasitelja svih ljudi. Pa i kad nije mogao govoriti (a Gospodin mu je bio podario zvonak, sonorani glas!), govorio je rječitiije svojom šutnjom, svojim kretnjama. Sve njegovo bijaše u službi navještaja Isusa Krista, otkupitelja svih ljudi.

Na istoj crti s tim suvremenim papom svetcem nalazi se i njegov nasljednik Benedikt XVI. Velik teolog našega doba (Ivan Pavao II. bijaše filozof!) promišljao je o vjerskim istinama u svjetlu Isusa Krista koji je završna objava Boga u osobi. Makar je po svojoj vokaciji velik teolog i intelektualac, sa strahopoćitanjem govori o vjeri malenih, o pučkoj pobožnosti koja ima svoje nezastarive oblike izražavanja, što je upijao u svome bavarskom zavičaju i ondašnjim marijanskim svetištima. Temeljna mu je životna misao i teološka odrednica da kršćanstvo, odnosno vjera, nije skup istina, nije sustav mišljenja i promišljanja, nije nikakva ideologija, nego je vjera u bitnome – u susretu s osobom Isusa Krista. Svaki se krštenik treba susresti s Isusom Kristom na živ način, imati živo iskustvo Isusa Krista u Duhu Svetome, i samo se iz tog iskustva može roditi autenti-

čan, izvoran život po vjeri i u vjeri, u svakome vremenu.

Da bi promovao i unaprijedio evangelizaciju u suvremenome svijetu, napose u zemljama u kojima je radosna vijest odavna naviještena, a danas gotovo zamrla, ustanovio je Papinsko vijeće za promicanje nove evangelizacije, a 2012. u Rimu je održana i Biskupska sinoda posvećena toj zadaći. Još uvijek nije objavljen završni dokument s te sinode. U međuvremenu je Benedikt odstupio sa službe, naslijedio ga je Argentinac papa Franjo, koji je na osebujan i izvoran način iznio svoj vlastiti pogled na evangelizaciju u svojoj apostolskoj pobudnici *Evangelii Gaudium – Radost evanđelja*. Cijela je pobudnica velik i pouzdan putokaz, *vademecum*, za sve svjesne vjernike i navjestitelje u Crkvi.

Svi smo pozvani da otvoreno pogledamo zbiljnosti u oči. Ne s domotužjem za nekim bivšim, minulim vremenima žalopojeci kako je nekoć bilo sve bolje i ljepše, nego sa sviješću o vlastitoj odgovornosti ovdje i sada, s teretom koji se svakomu od nas nameće kao obveza: Što je s vjerom danas, što će biti s kršćanstvom sutra, na ovim ozemljima? Moramo gledati u budućnost, ne ne-

spremni i neaktivni, nego, kao što Isus kaže, budni u vjeri i molitvi. Svi se nalazimo pred povijesnim izazovima.

Nalazimo se na kraju jednoga vremen-skoga razdoblja koje je u Europi trajalo, s dobrim i zlim predznacima i naznakama, gotovo punih šest stoljeća. Današnje se vrijeme naziva *vrijeme postmoderne*, s temeljnom značajkom tzv. relativizma. Sve je dopušteno, sve se može, nema obvezatnih vječnih istina, ne postoji ni naravni zakon, ni savjest, ni obveza, ni norma. Svatko se treba ravnati prema vlastitu nahođenju. Sve je, vele, relativno, osim njihovih tvrdnja, koje su apsolutno istinite! Živimo u vremenu razgradnje, *dekonstrukcije* dosadašnjega načina mišljenja i življenja. To nas obvezuje na ozbiljno i temeljito suočavanje s nadolazećim. Još ne znamo niti možemo dovidjeti što nas očekuje, možemo jedino spomenuti neke pokazatelje s kojima se suočavamo. Ne vidimo ni tko su protagonisti toga novoga doba.

Crkva ima obvezu i odgovornost predavati i prenositi živu baštinu onih vrijednosti i one baštine koja ne smije pasti u zaborav. Inače bi posljedice bile katastrofalne za društvo koje se rađa. Došlo bi na svijet slijepo i osakaćeno, nesposobno gledati u svijet,

Svi smo pozvani da otvoreno pogledamo zbiljnosti u oči. Ne s domotužjem za nekim minulim vremenima žalopojeci kako je nekoć bilo sve bolje i ljepše, nego sa sviješću o vlastitoj odgovornosti ovdje i sada: Što je s vjerom danas, što će biti s kršćanstvom sutra, na ovim ozemljima? Moramo gledati u budućnost, kao što Isus kaže, budni u vjeri i molitvi.

nesposobno oblikovati ga iznutra i izvana. Budućnost može oblikovati i jamčiti samo živa predaja koja je kadra očuvati baštinu stečenu i sagrađenu tijekom tisućljeća: sve ono što je upisano ne samo u kamen nego poglavito u ljudska srca i svijest.

Nije ovo prvi put da se Crkva suočava sa sličnom problematikom. Povijest nam zorno očituje koju je ulogu igrala Crkva u tolikim povijesnim previranjima, kulturološkim kriznim trenutcima europske povijesti, u prijelomnim razdobljima za cijeli svijet. Primjerice, uzmimo samo četvrto stoljeće, nakon što je Crkva stekla slobodu i pravo

javnosti. Prošle smo godine slavili 1700 godina od tzv. Milanskoga edikta za cara Konstantina Velikoga. Trebalo je odvažnih i razboritih, ali isto tako učenih i svetih biskupa koji su spoznali i uvidjeli da je Rimsko Carstvo na izdisaju te da treba načiniti most između antike i kršćanske kulture koja se rađala. Vrijeme je to neponovljivih blistavih svetačkih i teoloških likova na Istoku i Zapadu. Isto bi se dalo reći i za srednji vijek, potom za doba humanizma i renesanse. Dalekovidnost pojedinih papa spoznala je i uvidjela genijalnost jednoga Michelangela, Raffaella, Tiziana ili pak velikih pjesnika poput Tassa itd. Njima su širom otvorili vrata tako da se i danas divimo umjetninama, njihovim ostvarenjima i djelima koja su stvorili u svome umjetničkom geniju, ali nikada bez osobnih žrtava i odcaranja. Zamislimo samo pod kakvim je nadljudskim naporima jedan Michelangelo oslikavao freskama Sikstinsku kapelu, njezine svodove, i to sve tehnikom *al fresco*. Naravno, bilo je i mračnih razdoblja jer povijest nije samo trajan hod i uspon, nego ima svoje zakonitosti propadanja, plime i oseke, kao i čovjekova narav.

Nerijetko se govori o *pomračenju osjetila za Boga* u ljudskome srcu i naravi zbog sekularizacije i nadirućega neopoganstva. Crkva se sa svime mora ozbiljno suočiti, pokušati pronaći prikladne odgovore pokušavajući smjestiti sebe u svekolike kulturološke promjene koje obilježavaju početak nove epohe za ljude i svijet. Trebamo naučiti promatrati sadašnjost u njezinu promijenjenu odnosu prema Bogu da bismo pronašli oblike kako danas na najbolji način posredovati istinu evanđelja čovjeku. Trebamo naučiti kako spoznati istinu vjere u njezinoj cjelovitosti punini i dubini da bi se srca prožela i zapalila tom istinom, kao u počecima radosne vijesti. Jer, jedno je sadržaj, poklad vjere, koji treba vjerno čuvati, a drugo je način kako prenositi vjeru suvremenicima – isto evanđelje u novim oblicima. To bijaše zadaća Sabora, to je zadaća i ovoga našega doba. Jer, Isus je Krist isti – jučer, danas i znanvijek ostaje isti.

Shimila Leticija Paris

Crkva ima obvezu i odgovornost predavati i prenositi živu baštinu onih vrijednosti koje ne smiju pasti u zaborav, bez kojih bi društvo koje se rađa došlo na svijet slijepo i osakaćeno, nesposobno oblikovati ga iznutra i izvana. Budućnost može oblikovati samo živa predaja koja je kadra očuvati baštinu stečenu i sagrađenu tijekom tisućljeća: sve ono što je upisano ne samo u kamen nego poglavito u ljudska srca i svijest.

Poziv na molitvu za mir u svijetu

Na početku Gospinih ukazanja prije 33 godine poziv na pomirenje i ostvarenje mira u svijetu nekima se činio neuvjerljivim, jer tada još nisu vidjeli da je mir u svijetu ozbiljno ugrožen. Danas je valjda svima kristalno jasno da mir nije ugrožen samo u nekim dijelovima svijeta, nego na cijeloj kugli zemaljskoj. Koliko se samo novih žarišta nemira i rata pojavilo u ovih trideset i tri godine! I kako sve nesigurnijom izgleda budućnost svijeta!

fra Ivan Dugandžić

Posebice smo u posljednje vrijeme svjedoci kako se mržnja među ljudima i narodima nezaustavljivo širi i poprima sve gore i gore oblike terorizma i nasilja nad posve nedužnim i bespomoćnim ljudima samo zato što su druge narodnosti ili vjere. I dok jedni strahuju od novoga rata svjetskih razmjera, drugi se pribjavaju općeg kaosa koji nitko ne će moći kontrolirati. A oči nemoćnih stradalnika uprte su u moćnike ovoga svijeta od kojih očekuju zaštitu.

S druge strane, svaki dan slušamo o uzaludnim pozivima i naporima političara da se prekine začaran krug mržnje i osvete i uspostavi mir. U Crkvi svjedočimo opetovanim vapajima i pozivima i Svetoga Oca pripadnicima svih triju monoteističkih religija da se u iskrenu dijalogu i zajedničkoj molitvi traže putovi mira i pomirenja. Sve to, međutim, ne donosi ploda, barem ne zasad. Naprotiv, broj sukoba diljem svijeta samo se širi. A sva dosadašnja iskustva pokazuju da se mir ne može nametnuti silom, jer se sila lako prometne u nepravdu i nasilje, a nasilje rađa novu mržnju i potrebu za osvetom. Katkada se čini kao da se svijet sve više zapliće u proturječnosti iz kojih nema izlaza.

Treba se oduprijeti sotonskom planu uništenja mira

Ako na sve to gledamo očima vjere, jasno nam je da i mjera i oblici zla s kojima smo danas suočeni u svijetu nadilaze ljudsku zloću, koliko god i ona može biti jako velika i

okrutna. Sve više shvaćamo da je na djelu otac laži i mržnje, sotona koji uvijek ima samo jedan cilj: uništenje čovjeka i svijeta.

Na to nas i Gospa podsjeća u svojoj najnovijoj poruci kad kaže: „Draga djeco! Molite se na moje nakane jer sotona želi uništiti moj plan koji imam ovdje i ukrasti vam mir.“ Dramatičnost koja progovara iz Gospina poziva samo potvrđuje ozbiljnost prethodno opisana stanja u svijetu. Osim toga, ova nam poruka može pomoći da lakše shvatimo puno toga u svezi s naravi i smislom Gospinih ukazanja u Međugorju. Iz nje možemo zaključiti zašto se događaju tako duga ukazanja i zašto tako brojne poruke.

Dok oni koji ne prihvaćaju ova ukazanja ističu upravo njihovu dužinu kao jednu od glavnih poteškoća, Gospa od samog početka govori o svom planu ili, još češće, o planu koji njezin Sin Isus ima s ovim događajima. A svaki plan u sebi uključuje najmanje dvije stvari: ozbiljnost situacije zbog koje je donesen i potrebno vrijeme da se taj plan provede u djelo. Odmah u početcima davanja posebnih poruka za župu Međugorje Gospa je upozorila da sotona želi omesti njezine planove sa župom pozivajući župljane na molitvu kojom će to spriječiti: „Ovih dana sotona želi omesti moje planove. Molite da se ne ostvari njegov plan.“ (12. VII. 1984.) To je ponovila u više sljedećih poruka da bi onda došla s radosnom vijesti: „Plan sotone je propao. Molite da se ostvari ono što Bog planira u ovoj župi.“ (5. IX. 1985.)

No time nisu prestala ozbiljna upozorenja da sotona po našim ljudskim slabostima kuša svakog pojedinca i želi ga pridobiti za sebe. U tom pogledu posebno je upozorava-

juća poruka: „Ako ne molite, ne ćete moći otkriti moju ljubav i planove koje Bog ima s ovom župom i sa svakim pojedincem. Molite, da vas sotona ne privuče svojom ohološću i lažnom jakošću.“ (25. XI. 1987.)

Gospin plan na djelu

I dok svjetski političari rješenje za današnja krizna žarišta traže u sve ubojitijem oružju i u novim saveznicima, Gospa uporno poziva na pomirenje i traži svoje saveznike, molitelje koji će za mir usrdno moliti i za nj se svim silama zauzimati. I u početcima rata na ovim prostorima slušali smo njezin vapaj: „Draga djeco! I danas vas pozivam na molitvu. Samo molitvom i postom može se zaustaviti rat.“ (25. IV. 1992.) Da je odaziv bio brojniji, pitanje je bi li rata uopće bilo. A oni koji su se odazvali bili su nagrađeni priznanjem i zahvalom: „Danas vam zahvaljujem na vašim molitvama. Svi ste vi pomogli da se što prije završi ovaj rat. Ja sam vam blizu i molim se za svakoga od vas i molim vas: molite, molite, molite. Samo molitvom možemo pobijediti zlo i zaštititi sve što sotona želi uništiti u vašim životima.“ (25. II. 1994.)

Pokušajmo zamisliti svijet bez milijuna tih molitelja što ih je Gospa u ove 33 godine diljem svijeta okupila! Bio bi to svijet neusporedivo siromašniji za veliku duhovnu snagu koja zrači iz njihovih molitava i čvrstu nadu da je ipak moguć svijet mira, što ga sotona svim silama želi onemogućiti. A sve to treba zahvaliti Gospinu planu koji ona uporno želi ostvariti pokrećući sve više ljudskih srdaca na obraćenje i pomirenje i trajno šireći krug svojih molitelja i apostola mira.

Za mnoge ljude Međugorje je u međuvremenu doista postalo pojam molitve, točnije mjesto i škola molitve. Tu su brojni hodočasnici, nakon mnogo godina provedenih bez molitve i života s Bogom, ponovno naučili i počeli redovito moliti. Štoviše, mnogi su

I dok svjetski političari rješenje za današnja krizna žarišta traže u sve ubojitijem oružju i u novim saveznicima, Gospa uporno poziva na pomirenje i traži svoje saveznike, molitelje koji će za mir usrdno moliti i za nj se svim silama zauzimati.

Foto Đani

tako zavoljeli molitvu da ne mogu bez nje zamisliti svoj život. Oni sve to zahvaljuju Gospi u čijim su porukama prepoznali ljubav Majke koja ih želi povesti svome Sinu. Zato je s pravom smatramo i zovemo učiteljicom molitve.

Neshvaćena snaga molitve

Doista, daleko najveći broj Gospinih poruka sadrži molitvu. Najčešće je to izravan poziv

i poticaj na molitvu uz istodobno podsjećanje na njezinu važnost u našem duhovnom životu, za naš rast u vjeri, za podnošenje tegeta života i nadvladavanje različitih kušnja kroz koje prolaze ne samo pojedinci, nego i cijela Crkva i svijet. Veoma je čest poziv na molitvu kao sredstvo ostvarenja mira. To je slučaj i s ovom najnovijom porukom. Nakon što je podsjetila da sotona ugrožava plan po-

Gospa kaže: „Draga djeco! Molite se na moje nakane jer sotona želi uništiti moj plan koji imam ovdje i ukrasti vam mir.“ Dramatičnost koja progovara iz Gospina poziva samo potvrđuje ozbiljnost stanja u svijetu.

mirenja, Gospa snažno poziva: „Molite, molite, molite da bi Bog preko svakog od vas mogao djelovati. Neka vam srca budu otvorena Božjoj volji.“

Samo se površnom promatraču brojne Gospine poruke mogu činiti kao dosadno ponavljanje jedne te iste teme ili nekolicine njih. To neki, uz dužinu trajanja ukazanja, i navode kao ozbiljan prigovor autentičnosti ukazanja. No, treba jasno reći da je to pogrešan dojam i zaključak. Riječ je ne samo o planu koji treba vremena da bi se ostvario, nego i o procesu učenja u kojemu se prepoznaje Gospina brižna pedagogija i snažna unutarnja dinamika puta na kojem se nalaze oni koji prihvate Gospine poruke i odluče se na život molitve. A ona ih uvijek iznova poziva da mole ustrajno i bez prestanka.

Zašto je važno moliti bez prestanka? Nije to gomilanje zasluga pred Bogom, kako netko može pomisliti. Riječ je o čišćenju našega srca i oslobađanju od utjecaja Zloga. Gospa je to u jednoj poruci izrekla gotovo dramatično: *Draga djeco! I danas vam želim pokazati koliko vas ljubim, ali mi je žao što ne mogu pomoći svakom da shvati moju ljubav. Zato vas, draga djeco, pozivam na molitvu i potpuno predanje Bogu, jer sotona želi da vas odvoji svagdanjim stvarima i u vašem životu želi da zauzme prvo mjesto. Zato, draga djeco, molite bez prestanka!* (16. X. 1986.)

Polazeći od ove poruke, možemo bolje shvatiti i najnoviju koja je, kao i ova, istodobno upozorenje na ono što nam naš protivnik sotona sprema i na važnost molitve kojom se jedino možemo oduprijeti njegovim planovima i ostati vjerni suradnici u ostvarenju Gospina plana s ovom župom, s Crkvom i svijetom.

Ljubav je Božji dar, divna svetinja života za koju je svaki čovjek stvoren (2. dio)

Govoriti o ljubavi znači govoriti o onoj pravoj i istinskoj, čistoj i nesebičnoj, osloboditeljskoj i evanđeoskoj ljubavi, o onome što je najveće i najuzvišenije, najsavršenije i najsvetije u Isusovoj poruci. Ljubav je izvor i smisao Zakona.

fra Petar Ljubičić

Ljubi Gospodina Boga svoga... Bog nas ljubi, Bog je ljubav... Što nam drugo preostaje nego da ga ljubimo? Naš Gospodin je otac koji uvijek prašta jer uvijek ljubi; ljubi i svoju zločestu, nezahvalnu djecu, ljubi grješnike, strpljiv je do krajnjih granica... Granica njegovoj ljubavi jedino je naša neljubav – grijeh.

Apostol Ivan napisao: „U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas i poslao Sina svoga kao žrtvu pomirnicu za naše grijeha.“ Bog je prvi nama pružio ruku i srce. Ljubiti Boga čitavim srcem i životom to traži njegova ljubav i naša zahvalnost. Ljubav uvijek kao odgovor traži i očekuje ljubav. I naš Bog traži naše srce. Sebe je dao nama i nas traži sebi. Samo je tako On zadovoljan, a mi sretni.

Božja ljubav kao plaća

Sveti Pavao napisao da je Gospodin predao sebe za nas jer je ljubio. Po Isusovim riječima to je najveći, krvlju napisan dokaz Božje ljubavi prema čovjeku. Da, na križu je napisano krvlju Isusa Krista koliko nas Bog ljubi. Zar na to možemo samo odmahnuti rukom te hladna i bešćutna srca proći mimo? Raspetoga i ne odgovoriti ljubavlju na njegovu ljubav?

Bog nas ljubi i očekuje našu ljubav, ali nas na to ne sili: ljubav se ne da iznuditi – ona je dar srca. Gospodin ne želi da ga slušamo kao nadničar što sluša i radi za dnevnu plaću ili kao rob što se boji batina. Kršćanin ne smije biti poput starozavjetnog vjernika što pomno broji što je dobra učinio, a onda traži plaću: „...mnogo kruha, mnogo vina i mnogo djece.“ To je vjera i ljubav trgovaca, a ne

djece Božje. Kršćanin ne živi za Boga i ne služi Bogu za plaću, nego za ljubav, a ljubav njegova Boga najveća mu je plaća.

Kada su Japanci u 16. stoljeću prvi put sreli kršćanske misionare i od njih čuli koliko je Bog ljubio ljude, da je postao čovjekom i dao se za njih raspjeti, čudili su se i samo ponavljali: „Oh, kako je dobar, kako je milosrdan Bog kršćana!“ A kad im je onda rečeno da Boga treba ljubiti, neobično su bili iznenađeni: „Ali zašto to? Zar treba pametnu čovjeku još i zapovijedati da ljubi Boga koji nas tako jako ljubi? Zar nije najveća sreća ljubiti Boga, a najveća nesreća ne ljubiti ga?“

Da, jedina sreća, jedini konačni smisao, cilj našega života, jedini naš važan posao od sad do vijeka morao bi biti ljubiti Boga i služiti mu, kako je pisano na prvoj stranici nekadašnjih katekizama. To je najviše, to je sve. Bez toga je sve ništa...

Pravo i iskreno Boga ljubiti znači potpuno mu se povjeriti, posve mu se darovati, u njega vjerovati, njemu se klanjati, njegovo ime držati svetim, raditi sve ono što se Bogu sviđa, a izbjegavati ono što mu se ne sviđa.

Isto je tako i s ljubavi prema bližnjemu. Pravo i iskreno bližnjega ljubiti znači susretati ga i držati kao svoga brata, biti mu do kraja iskren i o njemu dobro misliti, ne željeti mu nikada nanijeti bol niti mu išta učiniti našao, znači čuvati njegov dobar glas. Nadalje, ne biti prema njemu samo pravičan i pravedan, nego mu biti na radost, usrećivati ga. Moj bližnji mora biti u središtu. On mora rasti i biti sretan. I ja sam sretan zato što sam ga učvrstio, usrećio, razveselio. Ja sam sretan zato što je on sretan, što je on barem manje tužan. Ako ništa drugo, bar mogu s njim plakati i time prekinuti njegovu osamu. Upravo je to važno: ne pustiti da drugi bude sam. To je ono izvorno i najpreče. Dakle, biti drugo-

me bliz, biti drugome brat, prihvatiti ga, nahraniti ga ako je gladan, napojiti ga ako je žedan, odjenuti ga ako je gol... Ljubav je jedini način da ne budemo sami!

Ljubav prema bližnjemu nerazdruživo je spojena s ljubavlju prema Bogu. Te su dvije ljubavi nedjeljive. Jedno je sigurno: nema čiste ljubavi prema bližnjemu bez otvorenosti prema pravome i živome Bogu. I obrnuto. Nema ljubavi prema Bogu bez ljubavi prema čovjeku, prema stvorenju koje On najviše ljubi: „Tko ne ljubi svoga brata koga vidi, ne može ljubiti Boga koga ne vidi.“ (1 Iv 4, 20)

Sveti Augustin piše: „Želite li znati, živite li životom milosti, je li Bog s vama u prijateljstvu, jeste li doista jedan od Kristovih učenika, živite li od njegova Duha? Pitajte sami sebe. Pogledajte ljubite li ljude, svoju braću, ljubite li sve ljude radi Boga, pa ćete imati odgovor.“

Kad se pojavimo jednom pred Kristom, posljednjega dana, ne će nas pitati koliko smo postili i molili, nego koliko smo ljubili i pomagali svoju braću.

Zov Kraljice Mira: Draga djeco, ja vas volim i vi volite!

Gospa je došla k nama iz ljubavi. Ona dobro zna da je ljubav srž i jezgra kršćanskoga i evanđeoskoga života. Ona zna da je Bog

Moj bližnji mora biti u središtu. On mora rasti i biti sretan. Ja sam sretan zato što je on sretan.

Foto Dani

iz ljubavi postao čovjekom pod njezinim srcem. Bogočovjek Isus Krist dao je svoj život iz ljubavi za nas. Umro je za nas da bi nas spasio. Neumorno nas uči da nas Bog beskrajno ljubi te da smo i mi pozvani ljubiti Boga iznad svega i svakoga bližnjega svoga kao sebe sama.

Žarko i istinski ljubiti i biti iskreno ljubljen u ljudskoj je prirodi. To daje životu pravi smisao, ispunjava život velikom radošću i nepomučenom srećom. Zato će Gospa reći: „Draga djeco, kad biste znali koliko vas ljubim, plakali biste od radosti!“ Doista je tako! Kad iskusimo nečiju iskrenu ljubav koju nismo zavrijedili, plaćemo od radosti i ushićenja.

U jednoj poruci Gospa će reći: „Draga djeco, vi ste izabran narod i Bog vam je dao velike milosti. Niste svjesni svake poruke koju vam upućujem. Sada želim reći samo: molite, molite, molite! ... jer vas volim i želim da u molitvi spoznate moju i Božju ljubav...“ (15. XI. 1984.)

Vrlo je bitno da znamo što je to ljubav, da je to težnja naše volje prema spoznati dobru. To je naša odluka da se tom dobru predamo i darujemo, da to dobro usrećimo. Naše najveće dobro i svetinja je Bog. Kad istinski ljubimo Boga, mi smo s njim stalno povezani. Ljubav prema Bogu najbolje se ostvaruje u

molitvi. Zapravo, molitva je sjedinjenje s Bogom u ozračju ljubavi. Po ljubavi čovjek najlakše i najbolje raste, razvija se i usavršava. Kad molimo, mi upoznajemo i Marijinu ljubav prema sebi. Potrebno je zaista dugo moliti da bismo shvatili ljubav. Kada to shvatimo, onda nam ništa ne će biti teško. Sve će ići lako.

„Draga djeco! Ne znate ljubiti i ne znate s ljubavlju slušati riječi koje vam upućujem. Budite svjesni, ljubljeni moji, da sam ja vaša Majka i da sam došla na zemlju kako bih vas učila iz ljubavi slušati, iz ljubavi moliti, a ne iz prisile što nosite križ. Križem se Bog proslavlja preko svakog čovjeka...“ (29. XI. 1984.)

U toj poruci Gospa je izriekom odgovorila zašto je došla k nama. Ona želi da to ozbiljno shvatimo i da se damo poučiti.

Nije lako voljeti bližnjega

Gospa zna da nije lako naučiti voljeti. To je naša zadaća u čitavome životu. U vječnosti, kada dođemo k Bogu, naša će glavna zadaća biti da se svi volimo i da budemo sretni u međusobnoj ljubavi. Zato je to potrebno naučiti na zemlji... Ljubav je prije svega sposobnost osobe da shvati kako može to umijeće usvojiti. To je snaga duha, sposobnost duše... Ljubav sadrži brigu za ono što voli-

mo, za onoga koga volimo. Ona sadrži odgovornost za voljenu osobu, poštivanje njezine osobe, zasebnosti, poznavanje voljene osobe i njezinih tajna.

Da bi čovjek bio sposoban ljubiti, mora biti duševno zdrav i zreo čovjek. Tko je plašljiv, neodlučan, nesamostalan, tko ne zna sobom vladati, ne zna za samoodgoj..., taj ne može ispravno ljubiti. Ako želiš naučiti umijeće ljubavi, nauči se sabrati, razmišljati, uči u sebe, promatrati svoju nutrinu, svoje misli, težnje i ono što je prošlo.

Svakodnevni je život pun briga i napetosti. Svi se tužimo da nemamo vremena, rijetko smo nasamo sa sobom. Sjediti neko vrijeme mirno, opuštено, bez razgovora, pušenja, čitanja, za većinu je ljudi nemoguće. Tko, dakle, želi da u njegovu vrtu procvjeta najljepši cvijet, mora najprije imati vrt. To znači, mora imati svoj duševni život: svoje misli, svoju tišinu, vrijeme sabranosti, mora imati sposobnost ulaska u sebe i stvarno znati biti nasamo sa sobom. A ta je sposobnost upravo i uvjet da se može istinski voljeti.

Potrebno je uvijek učiti kako izići iz svoga obzora, truditi se shvatiti druge kakvi jesu, ne gledati sve sa svoga stajališta. I danas treba biti ponizan...

Gospa je neumorna kad poziva na ljubav: „Draga djeco! Pozivam vas na ljubav prema bližnjemu, ljubav prema onomu od koga vam dolazi zlo. Tako ćete moći s ljubavlju prosuditi nakane srdaca. Molite i ljubite, draga djeco! S ljubavlju možete učiniti i ono što mislite da je nemoguće...“ (7. XI. 1985.) Na drugom će mjestu reći: „Budete li ljubili bližnjega, više ćete osjetiti Isusa, osobito na Božić. Bog će vas obdariti velikim darovima ako mu se predate...“ (19. XII. 1985.)

„Draga djeco! Danas vas pozivam da ostvarujete u svom životu ljubav prema Bogu i bližnjemu. Bez ljubavi, draga djeco, ne možete ništa. Zato vas, draga djeco, pozivam da ostvarujete međusobnu ljubav. Samo tako moći ćete ljubiti i prihvaćati i mene i sve oko vas koji dolaze u vašu župu. Svi će osjetiti moju ljubav preko vas. Zato vas molim, draga djeco, počnite od danas ljubiti žarkom ljubavlju, ljubavlju kojom vas ja ljubim...“ (25. V. 1986.)

Svako je tumačenje srvišno. Tu nam je sve rečeno što je za nas najvažnije. Bez ljubavi smo ništa i ne možemo učiniti ništa vrijedno, ništa korisno ni za sebe ni za druge. Zato je potrebno uvijek biti otvoren i žarkom ljubavlju ljubiti sve ljude. Ljubeći svoje bližnje, ljubimo Boga. Onda stvarno pretvaramo svaki trenutak svoga života u trenutak spasenja za sebe i za svoju braću i sestre.

Nastavak na 32. str. ▶

Da, Gospodine, ti znaš da te ljubim

Mladomisničko slavlje predstavlja vrhunac životnoga puta mladića koji se odluči na duhovni poziv. Iza njega su godine i godine naporna studija, duhovne izgradnje i obrazovanja u kojima se formira u pravoga Kristova svjedoka. Svaki trud, svaki napor, svaka žrtva dobiva svoj smisao kada mlad svećenik započinje slaviti svoju mladu Misu. Tada se cijela Crkva raduje s njime, sudjeluje u njegovim molitvama, u slavlju i veselju. Tako je bilo i 27. srpnja u župnoj crkvi sv. Jakova apostola u Međugorju kada je svoju mladu Misu služio fra Goran Azinović.

Razgovarala Vedrana Vidović

Kao mladomisničku krilaticu izabrali ste tekst iz Ivanova evanđelja: „Da, Gospodine, ti znaš da te ljubim.“ Što Vas je vodilo pri izboru mladomisničke krilatice?

– Kada sam birao mladomisničku krilaticu, birao sam ljubav. Uzeo sam evanđelje ljubljena učenika. Upravo to želim biti, ljubljen učenik. U životu sam to u izobilju i osjetio. Osjetio sam kako me Bog ljubi svojim cjelovom i mirom. Čovjek koji je sposoban ljubiti, sposoban je i primati ljubav, a upravo je to potrebno današnjem svijetu. Ako te ljudi i iznevjere i ako se ne osjeteš dovoljno od ljudi ljubljen, dovoljna je svijest da te Bog ljubi. Zato sam uzeo evanđelista Ivana. Na kraju sam uzeo i Petra, onoga koji govori: „Gospodine, ti znaš da te ljubim.“ Petar je silan učenik, on je prvi. Ja ne želim biti prvi u časti, nego u služnji. Petar je također simbol onoga koji je gorko i grdo pogriješio što je izdao svoga Učitelja, ali opet Petar ima snagu zaplakati i tražiti oprost. I stoga sam upravo uzeo tu Petrovu rečenicu: „Ti znaš da te ljubim.“ Iako sam slab i grješnik, imam svijest i govorim Gospodinu da ga ljubim. Grieh nije nešto što zauvijek razdvaja Boga i čovjeka, iz grijeha se može rasti. Tom krilaticom želim kazati da nikada u životu ne želim zatvoriti vrata Božjoj milosti. Kada dođu i teški dani, neka Gospodin zna da ostajem u njegovoj ljubavi.

Kada ste i gdje rođeni, kako je teklo Vaše odrastanje do svećeničkoga poziva?

– Rođen sam 28. rujna 1988. godine u Konjicu. Tijekom ratnih zbivanja obitelj je bila prisiljena otići iz Konjice. Nastanili smo se u

Međugorju. Uvijek kažem da je to bila Božja providnost. Moji su roditelji zavoljeli Međugorje. Oni su ovdje prepoznali Gospu kao majku koja okuplja svoju djecu. Poslije završene osnovne škole otišao sam u sjemenište u Visoko, gdje sam završio franjevačku klasičnu gimnaziju. Iznimno sam zahvalan braći franjevcima iz Bosne Srebrene. U franjevački red stupio sam na Humcu 2007. Teološki studij završio sam u Zagrebu, a za đakona sam zaređen u Čerinu. Đakonsku godinu proveo sam na Humcu. Za svećenika sam zaređen na svetkovinu sv. Petra i Pavla u katedrali u Mostaru.

Kada ste i kako osjetili svećenički poziv? Je li to bio trenutak ili je to sjeme u Vama sazrijevalo polako?

– Rekao bih da je to bio trenutak. Od svih pogleda koje sam osjetio prema drugima ljudima, taj je bio poseban – pogled u Isusove oči. Bilo je to pred kraj osmoga razreda. Tada sam jednostavno dobio poziv. Rekao sam to svojim roditeljima koji su me uvijek podupirali i tada sam krenuo u sjemenište. Majka

Jako je važno biti pošten čovjek. Kada si pošten, a uz to vežem i pravednost, tada sve dolazi na pravo mjesto. Ako si pošten prema sebi i pravedan prema drugima, tada ćeš u svome životu osjetiti Božji poziv.

mi je nedavno rekla da otada, od moga odlaska u sjemenište, svakodnevno moli krunicu. To mi je bila velika snaga. Jako sam joj zahvalan i doista sam ponosan na svoju majku. Uvijek je bila tu kad mi je bilo najteže, tješila me i hrabrila. Zahvalan sam Bogu na daru svojih roditelja. Siguran sam da se poziv rađa u obitelji.

Župljanin ste župe Međugorje. Fra Gorane, koliko su Gospina ukazanja i Gospine poruke utjecale na Vaš svećenički poziv?

– Iako sam iz Međugorja otišao nakon završene osnovne škole, ovdje je moj dom. Tu se osjećam najljepše, ljepše nego u Zagrebu, Konjicu ili bilo kojem drugom mjestu. Međugorska duhovnost je posebna. Prisutnost Majke je ono što te ispunjava, što te čini sretnim. Ono što je posebno u Međugorju je mir. Međugorje je meni primjer

Međugorska duhovnost je posebna. Prisutnost Majke je ono što te ispunjava, što te čini sretnim. Ono što je posebno u Međugorju je mir. Međugorje je meni primjer mira i oslobođenja. Međugorje mi je puno pomoglo i uvijek ću biti zahvalan na tome.

mira i oslobođenja. Međugorje mi je puno pomoglo i uvijek ću biti zahvalan na tome.

Što biste poručili mladima koji razmišljaju o duhovnome zvanju?

– Jako je važno biti pošten čovjek. Kada si pošten, a uz to vežem i pravednost, tada sve dolazi na pravo mjesto. Ako si pošten prema sebi i pravedan prema drugima, tada ćeš u svome

životu osjetiti Božji poziv. Kada te Bog zove, dovoljno je da sebi kažeš tko si. Jer na nečiji se glas možemo oglušiti, ali ako je čovjek iskren prema sebi, mora priznati sebi da osjeća poziv, da ga Bog zove. Mislim da je danas više nego ikada potrebno odgovoriti na ljubav Božju, posebno mladi ljudi. Zato preporučam mladim ljudima da otvore svoje srce Gospodinu i da odgovore na njegov poziv.

Foto Bani

25. Mladifest – Evo ti Majke!

Neposredno nakon svršetka 25. Mladifesta, fra Ante Vučković, glavni predavač festivala, prodekan za znanost Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Splitu i profesor filozofije, u razgovorima s Ivanom Nikolić za portal *dnevno.hr* i s Ana-Marijom Prskalo za Radiopostaju MIR Međugorje izrazio je svoje dojmove.

fra Ante Vučković, ofm

Radostan sam. Ovakvo nešto ne postoji nigdje u svijetu. Imate susret koji traje tjedan dana s cjelodnevnom programom u kojemu sudjeluje tako velik broj mladih ljudi, s ozračjem koje pršti od radosti, od volje za susretom s Bogom, od molitve. Susrete mladih možemo naći na različitim razinama, ali ovako intenzivno, neku vrstu duhovnih vježbi za tako velik broj, to mi se čini jedinstvenim i bio mi je privilegij biti ovdje s njima.

Mislím da mladi ne žele biti prevareni. Mislím da ne žele da ih se zadovolji nekakvim površnim frazama. Ono što je njima iznimno važno, to je istina. Međugorje pokazuje koliko njihov život – inače prisiljen na površnost i na polulaži – otvara istinu, toliko potrebnu njihovom životu, jer ljudi doživljavaju susret s Bogom na tako blizak način. I to mi se čini jedna od najvažnijih stvari. Uvijek iznova, kada sam susretao ove mlade ljude ovih dana, uočavao sam da su htjeli sami dotaknuti što je to što ih istinski dotiče, što Bog doista hoće od njih, kamo je njihov život usmjeren, na koji ga način mogu prepustiti i otvoriti ljubavi, prijateljstvu, razumijevanju. Mislím da je to nezabavran trenutak.

Mladifest je odrastao, stasao, sazreo

Nakon što je program završio, sjeo sam s braćom franjevcima u župnoj kući. Bilo nas je iz više provincija i govorili smo između sebe na više jezika. Gotovo smo jednoglasno zaključili da je ovogodišnji jubilarni Mladifest jednostavno odrastao, stasao, sazreo. Uvođenje kateheze pokazalo se jako dobrim potezom. To je odgovor na zahtjev za dubljom duhovnom hranom. Svakoga je dana u večernjem programu bila neka važna gesta: molitva sa svijećama, procesija, molitva svećenika, molitve vjernika na platnu, i svaka je bila jako dobro prihvaćena. Dijelili smo svoju radost zbog dobrog tijeka i dobrog završetka i, naravno, bili svjedoci velikog oduševljenja i radosti sudionika.

Neka nevidljiva dobra ruka vodila je cijeli program

U organizaciji je bilo jako puno ljudi. Mislím da nemam dobar pregled svih koji su doprinijeli ovom festivalu: organizacijski odbor (fra Marinko, fra Stanko, fra Slaven, Lidija i ja), župno osoblje, različiti ljudi sa svojim svjedočanstvima, zbor i orkestar, časne sestre, prevoditelji na 18 jezika, tehničko osoblje zaduženo za glas, sliku, internetske prijenose, Frama i volonteri, ispovjednici, đakoni, bogoslovi, Cenacolo, fotografi i tako redom... Gotovo sam siguran da sam mnoge izostavio. Sve, ali ama baš sve, događalo se bez napetosti, bez povišena glasa, bez prigovora ili toga da netko zakaže u nekom dijelu. Sve što se na sličnim događanjima iza kulisa događa iz

sata u sat ovdje se jednostavno nije pojavilo. Umjesto toga, među onima koji su bili u bilo kojem djeliću organizacijskih poslova osjećala se radost i vladalo je oduševljenje. Svi su na svoj način sudjelovali u programu, molitvi i sakramentima. Fra Marinko je čovjek za timski rad. Svaki bi prijedlog prihvatio, proveo ga kroz razgovore s drugima, pustio da se oblikuje, i kada bi svi elementi bili posloženi i on opazio da se svi slažu, onda bi ga proveo u jasan plan. Sudjelovati u takvu radu donosi radost. I još je nešto važno. Svi su cijelo vrijeme bili svjesni da sklad i organizacija nadilaze snage i sposobnosti kako svakog pojedinca tako i cijeloga tima. Drugim riječima, kao da je neka nevidljiva dobra ruka vodila cijeli program i svi su joj bili zahvalni na tome.

Splitska Ultra i međugorski Mladifest

Mladi se susreću s mladima. Oni najviše vole biti između sebe. To je njihova naravna potreba, no to možda i nije najvažnije pitanje. Da sam novinar, ja bih se potrudio oko nekih kriterija pa bih onda prema istim kriterijima otišao primjerice na *Ultru* u Split i na *Mladifest* u Međugorje te usporedio što se događa na jednom mjestu, a što na drugom. Što ih okuplja, što ih drži zajedno i koji su rezultati na koncu dana, na koncu programa i kakvi su učinci na ljudima s kojima se susreću jedni i drugi. Tako bismo mogli dobiti odgovor na pitanje što mladi traže i što im se nudi kao odgovor. Moja je slutnja sljedeća: mladi traže sreću, istinu i radost. No, oni ne znaju gdje to mogu naći pa lako pristaju na surogate i lako im se može štošta podvaliti. Mislím da bi bilo korisno odgonetnuti tu naoko teško rješivu zagonetku zašto mladi dolaze u Međugorje. Da kažem izravno! Pretpostavka da se primjerice za *Ultru* ne postavlja pitanje zašto se tamo okupljaju mladi, kao da je to po sebi razumljivo, a postavlja se za Međugorje, kao da je to neobično i neočekivano, govori puno o našim „predisudovima“ o svijetu i mladima.

Sazrjeti za iskrenost

Mi znamo da smo kao djeca vrlo iskreni. Mi zapravo startamo iskreno. I onda se dugo

da, negdje relativno brzo, otkrijemo da se ne može sve reći svakomu, da se ne može sve otvoriti i pokazati svakomu. To neki doživljavaju prije, neki poslije, neki u obitelji, neki izvan obitelji. I učimo ono što smatramo da je život odraslih. Kod jednog dijela ljudi to dobije tako masivnu patinu izvana da iskrenost nestane, pa imamo ljude koji govore ono što drugi hoće čuti, koji na taj način imaju i neki uspjeh i smatraju da je to jedini način komunikacije. I onda nam se tu i tamo dogode iskreni susreti, nekada u važnim, značajnim, prijateljskim odnosima, ali to nekada u životu zna biti iznimno rijetko. I onda mi se čini da je potrebna hrabrost za istinu.

Postajemo neiskreni jer se želimo zaštititi od ranjavanja, ali ima trenutaka kada otkrijemo da nam je istina važnija od ranjavanja. Nitko ne bi htio biti neranjen i živjeti u laži. Na neki smo način zbog iskrenosti svi spremni ući u rizik ranjavanja. Za to treba sazrjeti. To je proces koji se događa ili tek kad nas život natjera, ili kada se odvažimo na takvo sazrijevanje.

Imali smo dosta svjedočanstava ljudi koji su imali slomljene živote, kao što su primjerice članovi zajednice Cenacolo. Kada njih slušate, otkrijete koliko im je bilo važno skupiti hrabrosti, pogledati u lice istini i izreći tu istinu. Taj proces susretanja s istinom i izricanja istine je bolan. On se ne dogodi kroz dan, ali kad probijete do toga imate pred sobom otvorene ljude, dragocjene ljude, dobre ljude, imate svu ljudsku dobrotu usprkos stranjenjima, patnji, mucí. Ja to smatram sa-

zrijevanjem za iskrenost. Ono ide kroz patnju, ono ide kroz volju da budem iskren. Kad se čovjek odvaži na iskrenost, proces je uvijek bolan, nikada nije jednostavan, nikada nije na površini, i nikada do nje ne dolazimo na bezbolan način, no kad probijemo do nje, sva se bol isplati.

Evo ti Majke!

Tema međugorskog festivala uzeta je iz jednog detalja koji je opisao evanđelist Ivan. Isus s križa, neposredno prije zadnjeg daha, opaža majku i učenika kojega je ljubio na poseban način. Tu su. Blizu su mu i blizu su jedno drugome. No, Isus opaža da su odvojeni. I on im otvara oči jedno za drugo. Gledaj, tvoj sin! Gledaj, tvoja majka! Crkva je ovo otvaranje očiju za Isusovu majku shvatila kao početak odnosa s Marijom kao svojom majkom, a u formulaciji „učenik koga je Isus ljubio“ osjetila poziv da se svatko smije naći uz nju. Štoviše, da je pozvan otkriti se u toj ulozi. Ovogodišnji Mladifest je tom krilaticom htio upravo to: otvoriti oči za Isusovu majku kao majku Crkve i majku svakog čovjeka te posvijestiti svakom pojedincu da se smije gledati kao učenika kojega Isus ljubi.

Slika Boga i Gospe i naša očekivanja

Svi smo u mogućnosti sebi stvoriti svoju sliku o Bogu. Podjednako to možemo i o Gospi. Zato i postoji tako snažna zabrana pravljenja likova Boga. Ti se likovi mogu praviti od zlata i srebra, od drva i metala, ali i od riječi i pojmova, ideja i osjećaja. No, zabrana pravljenja lika drugoga tiče se i međuljudskih odnosa. Levinas nas je učio da dočim sebi stvorim sliku o drugom čovjeku, više nemam kontakta s njim, drugim, drukčijim, nego sa svojom slikom o njemu. Umjesto drugoga imam pojam. Ispod tog zahvata krije se moć. Volja za moć. Ona se provuče i u naša uvjerenja i naša vjerovanja. Židovstvo, a onda i kršćanstvo, jako su osjetljivi na mogućnost naše proizvodnje slika o Bogu i projekcija naših želja i sudova na Boga.

Uzimati broj ukazanja kao kriterij za ili protiv ukazanja promašuje srž pitanja

Crkva je kroz dugo vremena brusila kriterije za nadnaravne fenomene. Među njima ne postoji nijedan kriterij koji bi govorio: ako se Gospa ili neki anđeo ukaže X puta, onda je to autentično, a ako je ispod ili iznad tog broja, onda je to neautentično. Uzimati broj ukazanja kao kriterij za ili protiv ukazanja promašuje srž pitanja. U Crkvi se ne može zamisliti neko autentično ukazanje koje bi

Sve, ali ama baš sve, događalo se bez napetosti, bez povišena glasa, bez prigovora ili toga da netko zakaže u nekom dijelu. Svi su cijelo vrijeme bili svjesni da sklad i organizacija nadilaze snage i sposobnosti kako svakog pojedinca tako i cijeloga tima. Drugim riječima, kao da je neka nevidljiva dobra ruka vodila cijeli program i svi su joj bili zahvalni na tome.

Foto Bani

Kuća puna sunca

Zovem se Eric, oženjen sam Leenom. Dolazimo iz Belgije. Liječnik sam opće prakse, a moja je supruga primalja. Oboje smo rasli u kršćanskim obiteljima. Željeli smo veliku obitelj sa svojom biološkom i s posvojenom djecom. Rodilo nam se dvoje djece, a posvajanjem smo dobili još troje iz Koreje. Liječnički me je posao posve obuzimao. Imali smo veliku kuću i petero predivne djece. Bili smo sretan par. Onda se u naš život umiješala Gospa.

dr. Eric Fournau, Belgija

Dolazak u Međugorje posve nam je promijenio život. Bilo je to u listopadu 1985. Na to nas je potaknuo jedan prijatelj svećenik koji nam je rekao neka idemo zajedno. Znao je da ne vjerujem u međugorska ukazanja.

Dok smo se uspinjali na Križevac, moja je supruga u jednom trenutku osjetila kako je netko grli i kaže: „Ti si moja kći.“ Leen se okretala na sve strane, ali nije bilo nikoga. Osjetila je dubok mir. Kod križa na Križevcu obećala je da će sav svoj život posvetiti Blaženoj Djevici Mariji. Gospi je rekla da se želi brinuti za djecu i za mlade, ali pod uvjetom da joj ih Gospa pošalje.

Sljedećeg smo dana otišli u Tihaljinu. Poslije Mise fra Jozo je govorio oko sat i pol na talijanskom. Svećenik koji je bio s nama poslije nam je preveo što je bilo rečeno. Shvatio sam da sam razumio što je bio rekao. Nisam mogao doći k sebi. Ne govorim talijanski, a svejedno sam razumio što nam je govorio! Pomislio sam: „Ako je to s neba, onda će i on mene razumjeti. Idem k njemu na ispovijed!“ Ne znam više kojim sam jezikom govorio ja a kojim on, no razumio me je i ja sam razumio njega. Bio sam uvjeren da je na djelu Duh Sveti. Od tog sam trenutka bio uvjeren da je Međugorje autentično. Tako me Gospa dirnula i pripremila da zajedno s Leen surađujem s njom.

Bog živi u ovoj kući

Tri mjeseca nakon povratka kući zazvonio je telefon. „Tražimo pomoć za Vijetnamce koji su pobjegli na čamcima. Molimo vas da se za njih pobrinete, nadamo se da mogu stanovati kod vas.“ Najprije su došla dva dječaka, a nekoliko mjeseci poslije još troji-

ca. Od tog su nas trenutka često tražili da u kuću uzmemo djecu i mlade, neke nakratko, neke na dulje vrijeme. U kući smo imali mlade delinkvente koji su smjeli izaći iz zatvora samo pod uvjetom da imaju mjesto stanovanja. Imali smo mnoge izbjeglice, ljude bez dokumenata, beskućnike, jednu djevojku zaraženu sidom. Mislim da je sve u svemu bilo pedesetak ljudi. Svaki nas je put to netko tražio. Gospa ne zaboravlja obećanje koje joj je dala moja supruga, ali je cijelo vrijeme s nama i pomaže nam.

U to smo vrijeme posvojili i dva dječaka iz Vijetnama. Imali su 15, odnosno 18 godina. Tada smo se upitali ne bi li možda bilo bolje prestati se baviti medicinom i pridružiti se nekoj zajednici kao što je *Arka* koju je osnovao Jean Vanier, u kojoj se živi s hendikepiranim osobama. Naša su djeca žustro reagirala: Prijeći u neku drugu školu? A prijatelji? Nemoguće...

Nekoliko tjedana poslije jedan nas je prijatelj nazvao i upitao može li nas posjetiti mons. Schreurs. Baš čudno. Mons. Schreurs je bio biskup jedne druge biskupije, jedva da smo ga poznavali. Došao je, postavljao nam mnoga pitanja o tome čime se bavimo, o djeci, o vjeri, o obiteljskoj molitvi itd. Ostao je više od sat vremena i na odlasku rekao mojoj ženi Leen: „Nastavite ovako. Bog živi u ovoj kući.“ On je imao želju u svoju biskupiju dovesti *Arku*, no mi smo ostali u svojoj kući i nastavili svoj posao uz pomoć Boga koji živi u našoj kući, u našoj obitelji.

Gospa kuca na vrata

Gospodin nas je već pripremao za novu misiju i Gospa je pokucala na naša vrata. Htjela je da posvojimo jedno hendikepirano dijete. Naši rođaci, prijatelji i cijela obitelj rekli su nam da sada doista pretjerujemo. Koji teret za cijelu obitelj, pretežak teret, govorili

Snimila Lidija Paris

su. Što će biti kad ostarite? Druga će se djeca morati brinuti za hendikepirane... Bila je to teška odluka. Molili smo devetnicu, puno smo molili... i uvidjeli da za našu nebesku Majku zemaljski argumenti nemaju dovoljnu težinu. Ona nas poziva. Na nama je da damo svoj odgovor. Ako prihvatimo, ona nam pomaže, ona je uz nas. Tako je iz Alžira došla Stephanie, teško hendikepirana djevojčica, kako fizički tako i psihički. U kuću je unijela sunce. O njoj se trebalo jako brinuti, ali davala je toliko ljubavi!

Organizacija *Emmanuel* koja posreduje kod posvajanja hendikepirane djece upitala nas je hoćemo li posvojiti još jedno hendikepirano dijete. O tome smo razgovarali sa svojom djecom i svi su bili oduševljeni, no mama je rekla da će na kraju krajeva sav posao pasti na njezina leđa. Rekla je da joj je dovoljno jedno hendikepirano dijete, da ima i previše posla s osmero djece i da ne zna kako će se brinuti za deveto, koje je još i tako hendikepirano. Na kraju smo se složili da ćemo najprije izmoliti devetnicu i tek onda donijeti odluku.

Posljednjeg dana devetnice cijela je obitelj otišla na hodočašće u Banneux, gdje se 1933. godine Gospa ukazala nekoliko puta. Vu, naš dječak budist, predložio je da će ostaniti kod kuće i spremni večeru. Kad smo se vratili kući, Vu je rekao mami da je na vrata došla neka gospođa i ostavila za nju kuvertu. Na kuverti je pisalo: Za gospođu Fournau. Leen je otvorila kuvertu iz koje je ispala

Naša djeca vide naš rad, našu molitvu i naš način života, no i njima je teško, kao što je teško svim mladima u naše vrijeme. U pubertetu su se pobunili protiv nas, naših vrijednosti, naše molitve. Sada su svi osim hendikepiranih majke i očevi. Imaju djecu i vidimo da se polako vraćaju našim vrijednostima.

razglednica. Na njoj se vidio dlan, a na dlanu djetesce i riječi iz evanđelja: „Tko primi onoga kojega ja šaljem, mene prima. A tko mene primi, prima onoga koji je mene poslao.“ Tko je bila ta gospođa? Ni dandanas to ne znamo. Tako je k nama došao Seppe. Došao je s Tajlanda. Bio je gluhonijem. Imao je hitnu operaciju nakon koje je godinama bio na hemodijalizi. Tripot tjedno taksijem je ili s mamom išao u bolnicu, sve do transplantacije bubrega. Seppe je bio izvanredan dječak. Bavio se kazalištem u jednoj specijaliziranoj družini. Bio je odličan glumac. Bio je ministarant u našoj župi i gdje je god to bilo moguće, čak i u kapelici klanjanja u Međugorju. S njim je u kuću došlo još jedno sunce.

Naše treće hendikepirano dijete je Liesje. I ona je iz Alžira. Ima Downov sindrom i autizam. Vrlo je krhka, ali voli kad ju se grli i mazi. To je bilo naše treće sunce u kući. Shvatili smo da nam je Gospa bila poslala onoga biskupa da nam pomogne da u svojoj

kući stvorimo *Arku*.

Stephanie je otišla u nebo prije jedanaest godina okružena braćom i sestrama, uz mamu i tatu. Kod Seppea su prije nešto više od dvije godine otkrili karcinom bubrega. Posljednjih sedam mjeseci bivao je sve slabiji i slabiji i primao palijativnu skrb kod kuće. Otišao je u nebo prije nekoliko mjeseci, 9. ožujka. I on je bio okružen braćom i sestrama, uz mamu, tatu i prijatelje. Liesje sada živi u domu za hendikepirane, ali je svakoga tjedna dva dana kod kuće.

Božji duh i duh svijeta

Mnogi ljudi trebaju palijativnu skrb. Obitelji često traže eutanaziju za svoje majke i očeve jer ne podnose pogled na njihovu patnju. Protiv bolova imamo lijekove, no palijativna skrb uključuje nježnost i sućut, ljubav prema bolesniku, a upravo to mnogima u našoj zemlji nedostaje. Obitelji traže eutanaziju jer nemaju vremena za mamu, nemaju ljuba-

vi prema tati... Imaju svoj posao, svoju razbibrigu, svoje godišnje odmore, ali nemaju vremena za one koji su teško bolesni.

Prije nekoliko godina ginekolozi su organizirali susret s liječnicima opće prakse u našem kraju da im objasne kako prepoznati nosi li neka trudnica bolesno dijete. Objasnili su nam teške posljedice za obitelj koja ima hendikepirano dijete. Ja sam primijetio da je naša obitelj posvojila troje hendikepirane djece, troje sretno djece koja su nevjerovatno obogatila našu obitelj, i napustio sam sastanak. Jedan od ginekologa došao mi se ispričati. Smetnuo je s uma da imamo hendikepiranu djecu. Ja sam mu odgovorio: „Bolja je da se ispričaš cijeloj skupini liječnika.“

Duh Međugorja

Mislim da mi je ovo četrdeseti dolazak u Međugorje. Dolazim kao vodič, kao prevoditelj. Svaki put dolazim kući svojoj Majci. Često se kaže da ovdje nebo dodiruje zemlju. Ja bih rekao da ovdje nebo dodiruje svako- ga od nas.

Naša djeca vide naš rad, našu molitvu i naš način života, no i njima je teško, kao što je teško svim mladima u naše vrijeme. U pubertetu su se pobunili protiv nas, naših vrijednosti, naše molitve. Sada su svi osim hendikepiranih majke i očevi. Imaju djecu i vidimo da se polako vraćaju našim vrijednostima.

Moja žena i ja smo mama i tata, baka i djed... Molimo i postimo, idemo na ispovijed i nadamo se da će Gospina ruka svu našu djecu i naših 17 unuka voditi Gospodinu, i da će oni primiti tu ruku. Svi oni znaju da su kod nas vrata uvijek otvorena da pomognemo i njima i drugima.

Sada imam 70 godina, a naša velika kuća koja je bila puna djece i mladih je prazna. Sva su naša djeca otišla, a našlo se i rješenje za naših troje hendikepiranih. Gospa se za sve tako divno pobrinula. Pored naše kuće sada se nalazi kuća za mlade od 16 do 18 godina koji su pobjegli iz svojih zemalja i došli u Belgiju bez obitelji. S 18 godina moraju napustiti kuću i osamostaliti se. Njima ne pomažemo u svojoj kući, nego pored kuće.

Sada imamo malo više odmora, ali ostaje otvoreni. Kuca li Gospa opet na naša vrata? Ako nas treba, spremni smo za novu pustolovinu s njom.

Nadamo se da će svatko od vas naći svoje zvanje kao majka, otac, redovnica, svećenik. Ako osnujete obitelj, molite zajedno, postavite zajedno, stavite Gospodina u središte svog obiteljskog života i bit ćete mala Crkva koju vaša djeca i velika Crkva, naša Crkva, tako trebaju.

Prevela Lidija Paris

Kako sam u Međugorju susreo svoju Majku

Manuel Reato ima 33 godine i dolazi iz Italije. Kaže da se njegov život promijenio u Međugorju jer je tu našao smisao svoga križa. Samoinicijativno je naučio hrvatski, diplomirao je teologiju *summa cum laude* i sve to stavlja u službu Kraljice Mira. Od 2004. godine prevodi vijesti za službenu međugorsku internetsku stranicu www.medjugorje.hr, a na talijanski je preveo i nekoliko knjiga u izdanju ICMM-a. Neposredno prije dolaska na Mladifest položio je i vozački ispit. Slabe svijeta izabra Bog da posrami jake. Možda će nas potaknuti na razmišljanje o tome što su pravi križevi i kako zavoljeti svoj križ, što su pravi životni problemi i kako se nositi s njima.

Manuel Reato, Italija

Ima toliko pitanja u vezi s Međugorjem. Ima li tu Gospe ili nema? Ja to znam iz vlastita iskustva. Ona je tu, ja sam je susreo! Zašto i kako? Rodio sam se s bolešću i sigurno mi nije bilo lako suočiti se s tom stvarnošću. Posebno je bilo tragično kada sam ušao u pubertet i počeo si postavljati pitanja koja su normalna za ljude kao što smo mi, invalidi: Bože, zašto si dopustio tako nešto u mom životu? Možda nije istina da me ljubiš? Možda nisi stvarno moj Otac jer vidiš koliko mi je teško živjeti u ovakvu stanju, a ništa ne činiš!

Jednoga su mi dana pričali o Međugorju, da bih tamo možda mogao riješiti svoj problem, moliti za zdravlje. I stvarno, kad sam prvi put došao, došao sam s tom nakanom. Bio je tu fra Slavko Barbarić koji je svake večeri molio za zdravlje, a meni se u fizičkom smislu ništa nije dogodilo. Kući sam se vratio bolestan, ali sam u srcu dobio nešto više od zdravlja: susreo sam svoju Majku. To je bio tek početak. Upravo sam vam to htio reći: nije moguće upoznati Majku, Gospu, Mariju jednom zauvijek. Svakoga dana trebamo koračati naprijed.

Marija je majka u punom smislu riječi

Prva stvar koja sam vam želio reći jest da je Gospa prava majka u punom smislu riječi. Ona želi da rastemo u duhovnome životu, što dobro vidimo ovdje u Međugorju jer nam daje upute za to, no ja sam otkrio da je ona željela da rastem i u konkretnu smislu. Puno sam molio, puno sam se bavio Božjim stvarima, no kad sam se suočio s pitanjima

vezanima uz svoje zdravlje, razumio sam da to nije dosta, da sam bio propustio cijelu jednu životnu fazu: nisam rastao u konkretnim stvarima, nisam mogao gotovo ništa učiniti sâm. Ne zato što nisam mogao, nego zato što se u tim stvarima nisam vježbao. Onda mi je ona u jednom trenutku u srcu rekla: „Želiš li ići na sv. Misu svakoga dana?“ Odgovorio sam: „Da, želim!“, a ona mi je u molitvi odgovorila: „Onda trebaš fizički vježbati i napredovati u tom smislu. Ne može se živjeti samo u duhovnim stvarnostima jer si ti cjelina i trebaš biti cjelovit.“ To mi sigurno nije bilo lako čuti, razumjeti i prihvatiti, ali sam osjetio da me Isus prati i da me sigurno ne će iznevjeriti. Tako sam se počeo vježbati u malim stvarima i malo-pomalo rastao i u tom smislu: počeo sam samom sebi praleti noge, oblačiti se... svaki dan jedan korak naprijed. To naravno nije bilo lako, ali sam u srcu imao jasan cilj: želio sam svaki dan ići na Misu i svakoga se dana pričestiti, jer mi je to trebalo. Bilo je kao da mi Isus u srcu kaže: „Želiš li to istinski? Pokaži mi da to stvarno želiš! Učini nešto konkretno, rasti u tom smislu!“

Ona nas čuje, stvarno nas čuje!

U jednom sam trenutku pomislio da bih možda mogao ići u autoškolu i položiti vozački ispit. Često se događalo da sam želio sudjelovati u nekim susretima, pogotovo međugorskim, a nisam mogao. Osjećao sam u sebi velik strah da ne ću uspjeti. Onda sam se ponovno obratio svojoj Majci. Ja nikada nisam vidio Gospu ni ovdje ni u svojoj kući, ni igdje drugdje, i upravo je to druga stvar koju bih vam želio reći: ona nas čuje, stvarno nas čuje! I kad nam se čini da nas možda ne

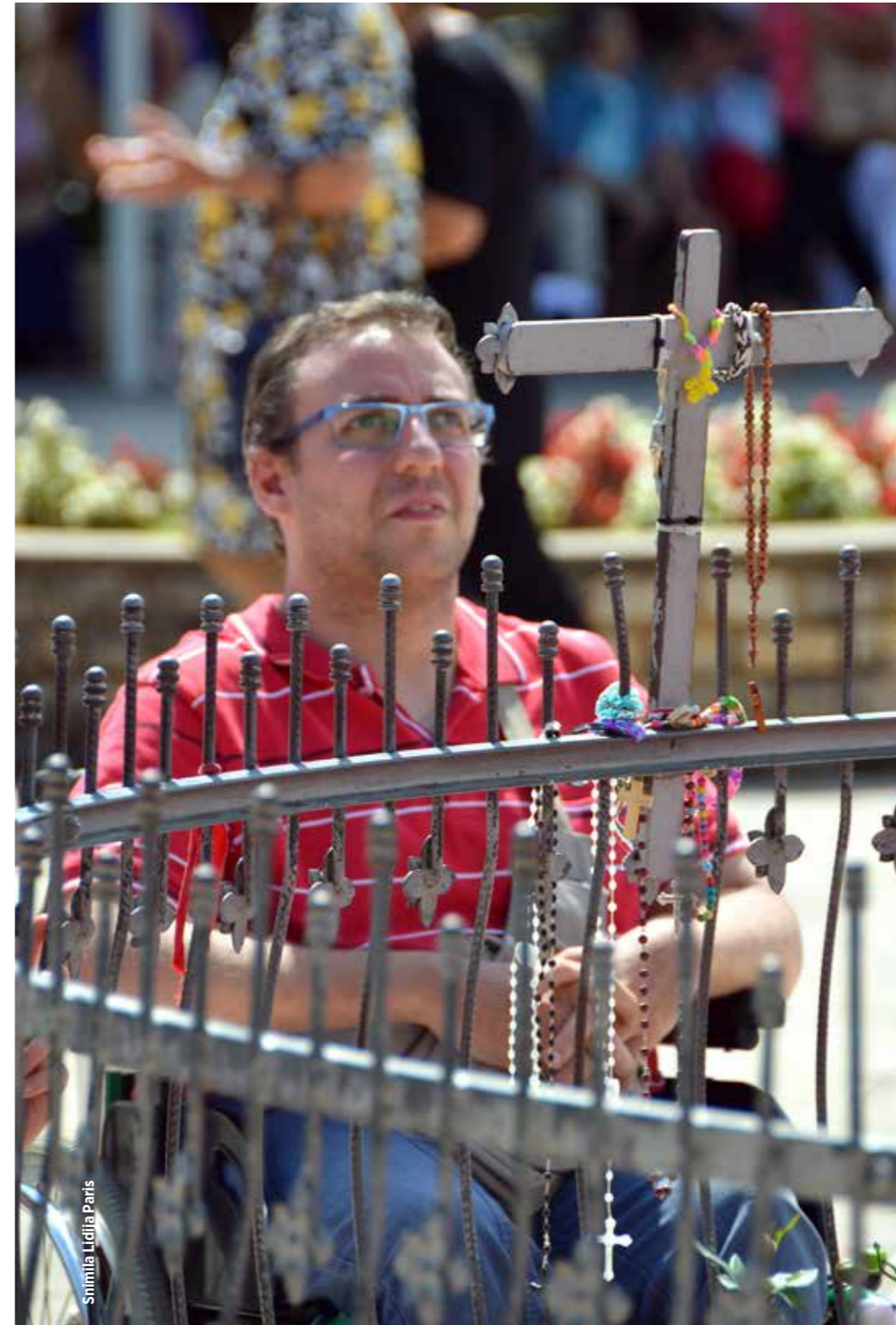
čuje, ona je i te kako dobro čula i sigurno će s nama započeti put rasta. Stvar je u tome da svi mi trebamo rasti. Vi ste većinom normalni ljudi, ali i vi u svome srcu sigurno imate nešto u čemu trebate rasti. Ne dajte se obeshrabriti! Možda ste već puno puta probali i nije išlo. Probajte još jednom s Marijom, uzmite ju za ruku ovdje u Međugorju, ona će vas čuti, ona će vam sigurno pomoći!

U jednom sam trenutku osjetio želju naučiti hrvatski. Osjetio sam tu želju prvi put 1998. godine u Međugorju, a nisam znao zašto. Kad sam to rekao svojoj majci, ona mi je rekla: „To možda i nije tako dobro. Bolje bi možda bilo da naučiš engleski jer će ti to sigurno biti korisno.“ A ja sam u svom srcu osjetio da trebam učiti baš hrvatski. Počeo sam posve sam jer nisam imao mogućnosti ići na tečajeve. Kako sam počeo? Došao sam ovamo u Međugorje, a radioprijamnik sa slušalicama ostavio u sobi pa nisam imao prijevod. Malo-pomalo naučio sam neke rečenice. Kasnije sam po-

Krist je živ i silno želi susresti baš tebe, koji možda misliš: „Za mene više nema nade.“ I ja sam tako mislio kada sam uvidio i shvatio što znači biti invalid, ali sam svoju ruku dao Majci i Isusu.

čeo i govoriti hrvatski, a još nisam znao zašto. Odjednom su mi se vrata otvorila i Gospa me pozvala da pomognem oko prijevoda vijesti za službenu stranicu Međugorja, oko prevođenja knjiga itd. Sada vidim zašto sam naučio hrvatski. Što sam vam time htio reći? U životu često ne vidimo zašto se nešto događa. U molitvi čujemo nadahnuće od Boga i odgovori-

mo: „Bože, a što će mi to?“ Ne vidimo razlog, ali Bog dobro zna zašto od nas nešto traži jer je naš Otac i jer nas pozna bolje nego što mi sami sebe poznajemo. To što sam naučio jezik pomoglo mi je da rastem, da se osjetim čovjekom, jer svatko od nas želi biti koristan. Ja sam sada koristan svojoj Majci, Kraljici Mira, i zato joj zahvaljujem.

Počni sad!

Treća stvar koju sam s vama htio podijeliti je sljedeća. U svom sam životu puno puta bio u Međugorju. Molio sam krunicu, bio na Misi i napunio se entuzijazmom, a kad sam se vratio kući, sve je to malo-pomalo nestajalo. Nisam razumio zašto je to tako i puno sam puta pitao: „Bože, zašto je to tako?“ Mislim da sam odgovor na to pitanje našao kada sam posljednji put bio tu: Gospa ne želi samo da budemo ovdje, da slušamo dobre priče. Ona želi da stavimo u život sve ono što nam kaže. Dakle, ako ona kaže: „Moli krunicu“, mi trebamo biti hrabri i početi s tom molitvom, upravo kao što smo maloprije čuli od fra Marinka. Njemu je fra Slavko rekao: „Počni sad!“ Ja bih vam želio reći upravo to da sada, kad se vratite svojim kućama, počnete živjeti nov život s Gospinim porukama! Moguće je i vidjeti ćete da će vaš život postati ljepši i da će vaša nutrina ozdraviti. Mi ne znamo što je dobro za nas, no ona to dobro zna.

Istina je da sam diplomirao teologiju i da sam Bogu zahvalan za to, no želim vam reći nešto o tome: sama teologija ne spašava. Ja sam o Bogu puno znao, ali je bilo trenutaka kada sam se trebao suočiti s pitanjem o Bogu, kad sam želio znati ljubi li me Bog doista, ljubi li Bog baš mene, i u tome teologija malo pomaže. Treba nam živo iskustvo Božje ljubavi. Upravo to možete iskusiti ovdje, baš ovdje kamo Majka dolazi i gdje je Majka prisutna na izvanredan način. Kad kažem „na izvanredan način“, to se ne odnosi samo na ukazanja: ja nisam nikada vidio Gospu, ali mi želimo, trebamo i možemo iskusiti i doživjeti Gospu i njezinu ljubav u svojim srcima jer ona to silno želi. Ako pogledam unatrag, vidim da sam počeo rasti u praktičnom i u fizičkom smislu upravo kad sam počeo kušati njezinu ljubav.

Vidite, vi biste mogli sada od mene čuti tisuću riječi, najljepše riječi ovoga svijeta, ali to ne bi ništa koristilo ako ne iskusite majčinu ljubav baš danas. Vi niste tu zato da biste se vratili kući s nekim posebnim znakom ili s nečim drugim; vi ste tu zato da biste se sreli s Marijom i preko nje s Isusom Kristom jer je on živ i jer vas silno želi sresti. Želi susresti baš tebe, koji možda misliš: „Za mene više nema nade.“ I ja sam tako mislio kada sam uvidio i shvatio što znači biti invalid, ali sam svoju ruku dao Majci i Isusu. I eto, sad vidite što su oni od mene učinili, Bogu hvala!

Naša izvanjska situacija nije bitna, nije bitno jesmo li ili nismo izvana normalni, bitno je da imamo srce koje kuca i da to srce bude ispunjeno Božjom ljubavlju. To je jedini uvjet da naš život postane lijep i ispunjen. Neka tako bude! Amen!

Spolni odgoj koji se nameće u školama temelji se na kaznenome djelu pedofilije

Na 25. Mladifestu govorila je Karolina Vidović Krišto, čije se ime proćulo u prosincu 2012. kada je kao istraživačka novinarka u svojoj autorskoj emisiji *Slika Hrvatske* skrenula pozornost na stvarnu pozadinu globalno nametnutih spolnih odgoja u školama i vrtićima. Umjesto potpore, u roku od nekoliko sati bila je suspendirana, a emisija *Slika Hrvatske* ukinuta. Njezino izlaganje prenosimo u cijelosti.

Karolina Vidović Krišto

Prije početka dužna sam naglasiti dvije stvari. Prva je da govorim u svoje osobno ime, a ne u ime medijske kuće za koju radim. Druga je možda više isprika: govorit ću, naime, o seksu. Živimo u doslovno „seksualiziranome“ svijetu. Možda više nego u ijednom drugom vremenu ljudske povijesti, seks je jedan od najdominantnijih aspekata svake pore naših života, kultura i komunikacije. Seks je najsnažnija, ali i najprisutnija metoda za prodaju roba i usluga. Dominantan je u glazbenoj i u filmskoj industriji, pa čak i u sportu. Postao nam je jedan od vodećih podsvesnih pokretača u prosudbi najistaknutijih javnih osoba – od filmskih zvijezda do supermodela, od TV-lica do političara, ali iznad svega snažno utječe upravo na mlade. Dok je u prošlim generacijama seks bio tema odraslih, danas ova tema utječe na djecu gotovo od rođenja.

Takozvani spolni odgoj u posljednje vrijeme vrlo aktualna tema u svim zapadnim zemljama svijeta. Jeste li znali da se on temelji na kaznenome djelu pedofilije, na brutalnom zlostavljanju dojenčadi i djece?

Vrijeme za istinu

Postoji li ekskluzivno pravo na istinu? Tko to, u ime čega i zašto može odrediti kada je i je li vrijeme za istinu? Prije godinu i pol dana u svojoj sam emisiji objavila dokumentirane činjenice koje dokazuju da je dr. Alfred Kinsey, takozvani otac seksualne revolucije i osnivač Kinsey instituta, falsificirao istraživanja i lažirao podatke, te sve to nametnuo kao znanost, najprije u SAD-u, a potom u cijelome svijetu. Najstrašnije od svega je to da je Alfred Kinsey poticao i plaćao pedofile da seksualno zlostavljaju dojenčad i djecu. Na tom se brutalnom zlostavljanju temelji njegova teza da su djeca seksualna bića od rođenja. Na toj se, pak, tezi temelji cijeli takozvani spolni odgoj.

Kada sam vidjela sve te podatke, shvatila sam da se u Hrvatskoj, ali i u cijelome svijetu, rasprava o spolnome odgoju vodi na potpuno kriv način! Ovdje nije riječ ni o znanosti ni o obrazovanju, ovdje je riječ o zločinu najgore vrste, o nečovječnu zločinu koji nema opravdanja, koji je univerzalan i koji se dogodio nad najnemogućijima među nama – nad djecom. Nije važno kakav je takozvani spolni odgoj, nije sam uvjerenje da će hrvatska javna televizija za koju radim, da će hrvatski mediji općenito te hrvatski političari

biti zahvalni na ovim prevažnim informacijama, baš kao što sam i ja bila kada sam došla do njih. Međutim, dogodilo se suprotno: hrvatska javna televizija nakon emitiranja emisije izdala je i objavila priopćenje koje su preuzeli gotovo svi hrvatski mediji, a u kojem sam optužena za zlouporabu položaja. Za takav prijestup dobiva se otkaz. Onda se dogodila nevjerojatna potpora hrvatskog naroda. Javnost se stala uz mene jer je prepoznala istinu. Potporu su mi davali ljudi svih vjera, političkih orijentacija, nacionalnosti. Javnost je, zapravo, stala u obranu istine i djece. Znate li zašto je istina tako divna? Zato što je istina. Ovdje je riječ o univerzalnoj vrijednosti, ovdje su se homogenizirali ljudi bez obzira na dob, spol, vjeru, nacionalnost, političko, pa čak i seksualno uvjerenje. I islamska, i židovska i kršćanska zajednica u Hrvatskoj istupile su protiv takozvanog spolnog odgoja. Otkaz nisam dobila, a nijedna činjenica iznesena u emisiji nikada nije demantirana.

Činjenice
Vratimo se činjenicama. Alfred Kinsey poticao je i plaćao pedofile da seksualno zlostavljaju dojenčad i djecu. Davao im je upute da štopericom mjere što se s djecom događa dok ih zlostavljaju. Sve je to objavio u svojoj knjizi davne 1948. godine. Pogledajte tablicu 34 iz njegove knjige *Sexual Behavior in the Human Male*. On u njoj bilježi kako je dojenče od 5 mjeseci doživjelo tri orgazma. On u svojoj ta-

blici navodi kako je dječak u dobi od 4 godine unutar 24 sata doživio 26 orgazma. Što je ovo? U opisu tih, kako ih Kinsey naziva, istraživanja, on navodi kako se do podataka o dojenčadi i djeci u dobi od 3 mjeseca do 10 godina došlo masturbiranjem i penetriranjem u djecu. Njegovi suradnici svjedočili su kako je znalo doći do problema zbog veličine spolovila zlostavljača. Kinsey kao dokaz doživljenog orgazma kod djece navodi vrištanje, plač, padanje u nesvijest. Na tome se temelji spolni odgoj koji se nameće djeci diljem svijeta. Je li to znanost? Je li to znanost?

Pitanje znanstvene etike

Jedan hrvatski liječnik, profesor anatomije, na nedavnom predavanju u Splitu ispričao je kako je za vrijeme studija u Australiji imao priliku učiti iz – prema njegovoj procjeni – najbolje knjige s područja anatomije. Nikada prije ni kasnije nije naišao na stručniji i bolji prikaz anatomije. Međutim, ta se knjiga nije smjela iznositi iz knjižnice. Nije se smjelo ništa iz nje kopirati ni na bilo koji način koristiti. A znate li zašto? Zato što se njezin sadržaj temelji na istraživanjima žrtava holokausta. Gore spomenuti profesor anatomije naglasio je kako ta zabrana proizlazi iz dosega ljudske civilizacije i zahvalio je Bogu što postoji znanstvena etika. Zato se ne možemo ne upitati što je s Alfredom Kinseym? Ovdje je riječ o univerzalnom kaznenom djelu zlostavljanja dojenčadi i djece, riječ je o 2035-ero zlostavljane dojenčadi i djece. Ovdje nije poštivano nijedno pravilo znanstvenih istraživanja i nijedna znanstvena metoda. Kinseyeva teza da su djeca seksualna bića od rođenja temelji se na radnjama koje su bile i koje su još uvijek zabranjene i, prema priznanju samoga Kinseyeva, nepodnošljivo bolne za dojenčad i djecu koji su žrtve tih i takvih istraživanja.

To samo po sebi nameće temeljno pitanje etike. Ne postoji znanstveno opravdanje za provedbu zabranjenog i tako okrutnog eksperimenta nad onima koji ili ne pristaju na to, ili nisu u stanju dati razumno odobrenje, privolu. Kinseyevi eksperimenti nad djecom i dojenčadi odvijali su se tijekom i nakon Drugoga svjetskog rata. U isto vrijeme, nacistički doktor Josef Mengele i drugi provodili su okrutne eksperimente nad zatočenicima koncentracijskih logora. Njihova navodna „znanstvena istraživanja“, odnosno izivljavanja uni-

ne dirajte djecu!

Građanska inicijativa

facebook.com/nedirajtedjecu

verzalo osuđujemo kao barbarska i za njih nema opravdanja. Štoviše, ona su bila dio tužbe na Nürnberškom procesu. Zašto onda Kinseyevi jednako barbarski eksperimenti nad djecom nisu doživjeli jednaku osudu?

Nadalje, moramo razmotriti okolnosti u kojima su se odvijali ti eksperimenti. Temeljno pravilo u znanosti je da valjani eksperimenti moraju biti provedeni objektivno, da podatci moraju biti odgovarajuće evidentirani te da moraju biti podložni ispitivanju. Pedofili koje je Kinsey poticao i ovlašćivao sami su mu se prijavljivali. Svoje eksperimente na bebicama i djeci provodili su sami i – kako potvrđuje i sam Kinsey – nitko ih nije nadgledao. Nitko nije ispitivao, a još manje preispitivao metode i rezultate koje su bilježili. Ti su rezultati svejedno prouzrokovali potresne promjene i izmijenili smjer javnog sektora, prije svega politike, diljem svijeta. Primjerice, u mnogim zemljama svijeta seksualni delikti, seksualno zlostavljanje među djecom, ne smatraju se kaznenim djelom, legalni su.

Razobličavanje Alfreda Kinseyeva

Upravo je ta činjenica dovela do raskrinkavanja Alfreda Kinseyeva. Naime, prije više od trideset godina dr. Judith Reisman iz SAD-a, po-

vjeri i nacionalnosti Židovka, na temelju osobne tragedije istražila je Kinseyeva i njegov institut i donijela svijetu istinu. Njezinu je kćer u dobi od 11 godina silovao trinaestogodišnji dečko iz susjedstva. Njezina kći nije mogla o tome govoriti, šutjela je. I naočigled je venula. Povlačila se u sebe, slabo jela, kao da je nestajala. Judith je razgovarala s njom, pokušavala doprijeti do nje. Nakon dugo vremena djevojčica je konačno uspjela prenijeti preko usta što joj se dogodilo. Judith je ostala u šoku. Odmah je pošla u socijalnu službu prijaviti slučaj. Tamo je doživjela novi šok. Rekli su joj da je to normalno. Da su djeca seksualna bića od rođenja. Rekli su da znaju za tog malog, da on siluje i svog vlastitog brata i da je sve to normalno. Tada je Judith počela istraživati. Istraživanje zapravo nije ni bilo potrebno jer je sam Alfred Kinsey sve objavio u svojim knjigama i sam ih objavio! Iako su u SAD-u zakoni od države do države po mnogočemu različiti, gotovo je nevjerojatno da se po pitanju seksualnosti i seksualnih delikata gotovo svi zakoni pozivaju na Alfreda Kinseyeva. Judithina je kći desetak godina nakon silovanja preminula, a sve upućuje na to da je njezina rana smrt povezana s posljedicama silovanja u djetinjstvu.

Danas je u mnogim zemljama svijeta zakonski definiran i dopušten seksualni odnos među djecom. U Hrvatskoj je zakon nedavno promijenjen i dopušteni su seksualni odnosi među djecom mlađom od 15 godina ako razlika u godinama nije veća od tri godine. To znači da kada bi primjerice – ne daj Bože – neko dijete od 14 godina silovalo moje dijete od 11 godina, ja bih se danas našla u istoj situaciji kao Judith Reisman tada.

Timothy Tate, britanski novinar i višestruko nagrađivan autor dokumentarnih filmova koji je, među ostalim, dobio i nagradu Amnesty Internationala, snimio je i objavio dokumentarni film o Judithinu istraživanju, o Kinsey institutu, o Alfredu Kinseyu i njegovim pedofilima. I njemu su nakon toga zaprijetili otkazom.

Koliko je daleko sve ovo otišlo govore i mnogi zakoni koje se donose. Jeste li znali da je, primjerice, u Brazilu prije otprilike godinu i pol dana donesen zakon koji legalizira

Nastavak na 38. str. ▶

ne ne ne ne ne ne ne ne ne ne ne ne
dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte
djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu!

ne ne ne ne ne ne ne ne ne ne ne ne
dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte dirajte
djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu! djecu!

Uz Papin pohod Koreji

Crkva u Koreji i korejski mučenici

Danas je na mnogim područjima života Južna Koreja veoma uspješna država s demokratskim uređenjem, redovitim izborima, veoma uspješnim gospodarstvom te s jednim od najvećih životnih standarda u cijeloj Aziji. Prosječan dohodak *per capita* iznosi oko 35 tisuća američkih dolara. Zemlja ima oko 50 milijuna stanovnika od kojih je otprilike 15 milijuna kršćana, a oko pet i pol milijuna su katolici.

fra Tomislav Pervan

Kad se govori ili piše o korejskim mučenicima, vrijedno je napomenuti da su dvojica papa – Ivan Pavao II. i papa Franjo – proglasili velike skupine korejskih mučenika svetima. Uglavnom su to laici, obični vjernici koji su dali svoje živote za vjeru u Isusa Krista. Neposredno nakon Velike Gospe Papa je, za svoga pohoda Koreji, njih 124 proglasio blaženicima.

Promatrajući korejske vjernike i s međugorskoga zrenika, možemo reći da su to u svojim dolascima tijekom cijele godine najvjerniji Marijini međugorski hodočasnici. I za mrzle zime i ljetnoga čelopeka naći ćemo ih u Međugorju, sa znanim tipičnim osmijehom, pozdravima i naklonima glave, ali i neslomljivom vjerom i pobožnošću. U penjanju na brdo Križevac oni su neumorni, neki to čine na koljenima, i zimi, jednako i na lokalitet Marijinih prvih ukazanja. Iz svoje vjere i zahvalnosti dali su napraviti na tome mjestu identičan kip Blažene Djevice Marije kakav je onaj pred crkvom u Međugorju. Prije točno šest godina neki je sumanut (?) pojedinac odbio Marijinu desnu ruku, unakazio nos i lice. Bijaše to ujedno i početak velike svjetske krize i recesije. Kao da se time znakovito htjelo reći: *Odbijamo ispruženu ruku neba. A svoju ljepotu zadrži za sebe.* Ni do danas se svijet nije oporavio od krize nastale tih dana.

Točno stotinu godina morali su južnokorejski katolici trpjeti i umirati za svoju vjeru. Danas se slobodno može ustvrditi da je

zajednica južnokorejskih vjernika jedna od najdinamičnijih mjesnih Crkava u cijelome svijetu. I ta je zajednica vjere i vjernika izrasla iz golema stabla mučenika. Mučenici koje je Papa proglasio blaženicima dan nakon Velike Gospe nose zajedničko ime *Pavao Yun Ji-Chung i drugovi* (njih 123). Oni spadaju u slavan niz od više od deset tisuća kršćana katolika koji su u razdoblju od stotinu godina – između 1785. i 1882. – ubijeni u višekratnim progonima kršćana u toj azijskoj zemlji. Većinu od njih tvore laici, samo deseterica potječu iz inozemstva. Tek je u travnju god. 1888. napokon došla sloboda vjeroispovijedanja korejskim katolicima. Tada su prestali i progoni kršćana.

Papa Ivan Pavao II., za svoga prvoga pohoda Južnoj Koreji, proglasio je svetima i blaženima svećenika Andriju Kima i 102 mučenika – sudruga, trojicu biskupa, sedmoricu svećenika te četrdeset i dvojicu običnih vjernika laika. Ti su u vremenskom razdoblju između 1838. – 1867. podnijeli mučeničku smrt za svoju vjeru. A ova 124 mučenika, koje je papa Franjo proglasio blaženima, dali su svoje živote u vremenskom razmaku između 1791. – 1884.

Najpoznatiji je među njima običan vjernik Pavao Yun Ji-Chung. On je na čelu i prema njemu se zove cijela skupina mučenika. Potjecao je iz veoma ugledne obitelji, a rodio se god. 1759. u Jinsanu. Na krštenju je dobio ime Pavao, a prethodno se zvao Uyong. Njegov mlađi brat Franjo podnio je god. 1801. mučeničku smrt za progona Shinyua.

Pavao je htio biti znanstvenik, učenjak i god. 1783. položio je prve državne ispite. U to doba saznao je nešto više o katoličkoj vje-

ri od nekoga rođaka te je odlučio čitati knjige koje se bave katoličkom vjerom. Ono što je pročitao uvjerilo ga je u istinitost nauka te je nakon trogodišnjega katekumenata god. 1787. kršten. Odmah nakon krštenja počeo je davati sate vjeronauka svojoj majci, bratu Franji te još jednome rođaku. Pavao je odlučio zajedno s još jednim rođakom, Augustinom Yu Hang-geom koji je u međuvremenu postao kršćaninom, naviještati vjeru. Sve je protjecalo normalno do god. 1790. kada je biskup iz Pekinga zabranio snagom dekreta katolicima štovanje pokojnika. Kad mu je majka preminula, Pavao ju je odlučio pokopati prema katoličkom obredu, a ne prema konfucijanskom običaju. Glasina se veoma brzo proširila i njime se pozabavio i gradski sud, a potom je cijela stvar izazvala i gnjev kod sama kralja koji je izdao nalog za uhićenje. Pavao se sakrio, ali kad su namjesto njega uhitili njegova strica, on se predao vlastima. Bilo je to sredinom listopada 1791.

U međuvremenu su vlasti izdale dekret u kome se kršćanska vjera osuđuje kao *naopako bogoštovlje* te se naređuje nemilosrdno iskorjenjivanje toga bogoštovlja. Od Pavla se tražilo da oda imena drugih katolika u gradu Jinsanu. On je to izriječno odbio. Štoviše, pred svima je izložio besmislenost konfucijanskoga nauka i obreda u odnosu na katolički nauk, što je razbjesnilo upravitelja pokrajine. No, svemu usprkos, Pavao je s još jednim

Južnokorejski su katolici stotinu godina trpjeli i umirali za svoju vjeru. Danas je zajednica južnokorejskih vjernika, izrasla iz golema stabla mučenika, jedna od najdinamičnijih mjesnih Crkava u cijelome svijetu.

suuznikom otvoreno izjavio: *Služimo Bogu, svojemu Ocu, i ne možemo nikako ne slušati njegove zapovijedi. Moramo biti poslušni onomu što nam on zapovijeda.* Stvar je došla pred sud – i na kraju je sam kralj naredio smaknuće. Pavao, kao tridesetdvoletnjak, zajedno sa svojim suuznikom i prijateljem, podnio je mučeničku smrt 8. prosinca 1791. – na svetkovinu Bezgrješne – odsijecanjem glave.

Obitelji su čekale punih devet dana da pokopaju dvojicu mučenika. Rođaci i prijatelji s čuđenjem su ustanovili da su obojica mučenika izgledala kao da su tek preminuli; njihova je krv još bila svježja i caklila se. Krv su im pokupili rupcima i krpama. Dijelove te tkanine poslali su biskupu u Peking. Zasjeđeno je kako su mnogi bolesnici koji su vrsjeli u životnoj opasnosti ozdravljali nakon što bi dodirnuli te rupce.

Ova razmjerno kratka povijest života i mučeništva Pavla Yun Ji-Chunga tipična je

za korejske mučenike koje je papa Franjo proglasio blaženima. Bili su to u pravilu laici. U prenošenju vjere odlučnu su ulogu imale obitelji ili rođaci. Nije tu bilo europskih misi-onara ili stranaca. Njih nema na popisu ovih mučenika. Među ovim mučenicima blaženicima bio je samo jedan svećenik, o. Toma Choe Yang, koga su nazvali *mučnikom znojja* jer je prevalio više od tri tisuće kilometara – pješice – zapućujući se u najudaljenije predjele Koreje da bi ljudima donio svjetlo vjere i Kristove istine.

Dvorska princeza pomaže kršćanima u bijegu

Jeong Yak-jong – poznat i kao Augustin Chong – nalazi se također na popisu novih blaženika. Podnio je mučeničku smrt u 41. godini života za progona koji je bjesnio god. 1801. U katoličku vjeru uveo ga je neki kineski svećenik te je sastavio i prvi katolički ka-

tekizam na korejskom jeziku i pismu. Kad se god. 1984., za prvoga pohoda Ivana Pavla II. Koreji te za beatifikacije 103 mučenika slavio dvjestoti „rođendan“ korejske Crkve, u prednjem planu bijaše misao kako su upravo laici bili oni koji su započeli krajem osamnaestoga stoljeća s evangelizacijom Koreje. Prvi je korejski katolik bio Lee Seung-Hun, obrazovan diplomat koji je za vrijeme jedne misije u Pekingu studirao evanđelje i dao se 1784. krstiti imenom Petar.

Crkva je u Koreji snažna zaslugom velikoga broja zauzetih laika. To je slučaj i u sjevernom dijelu podijeljene Koreje, gdje vlada rigorozni komunizam. Prema nekim procjenama – uz tzv. režimsku Crkvu, kao i u Kini – ondje još ima između tri do osam tisuća Rimu vjernih katolika. Oni su u svemu prepušteni sami sebi.

Tom je prigodom papa Franjo u *Knjigi blaženih mučenika* upisao i neke žene. Jedna je od njih i Suzana Kang Geyong-bok, neudana dvorska dama koja je 1801. s trideset i devet godina dala svoj život za svoju vjeru. Rođena u plemenitaškoj obitelji živjela je u mjestu gdje su odsjedali članovi kraljevske obitelji i ondje je uspostavila kontakt s Mary Song i njezinom snahom Mary Sin. Njih su u vjeru uputili jedan svećenik i kateheta. Suzana se krstila oko godine 1798.

U veljači 1801. razbuktao se novi progon kršćana. Suzana je pomogla svećeniku u bijegu, ali je i sama bila uhićena i dovedena u policijsku središnjicu u Seulu. Započela su ispitivanja i mučenja. Mlada je žena ostala ustrajna. Poslali su je vrhovnom sudu gdje su nastavljena saslušavanja i daljnja mučenja. Vlasti su htjele napose doznati gdje se nalazi odbjegli svećenik, ali su isto tako prisiljavali Suzanu na otpad od vjere. Mlada je žena ostala ustrajna u svojoj vjeroispovijedi i konačno je 2. srpnja 1801. zajedno s osmoricom katolika pogubljena.

Proces beatifikacije spomenutih mučenika započeo je u srpnju 2004. u sjedištu Korejske biskupske konferencije nakon što su dvije godine prije sam papa Ivan Pavao II. kao i Vatikanska kongregacija za beatifikaciju i kanonizaciju dali svoj pristanak za spomenut proces. U lipnju 2009. sva je dokumentacija s rezultatima istraživanja poslana iz mjesne Crkve u Koreji u Vatikan. Prethodno je u Vatikan prispjelo više od dvije tisuće zamolbi za beatifikaciju tih mučenika. Papa Franjo je 7. veljače ove godine – na prijedlog same Kongregacije – priznao mučeničku smrt tih žena i muževa. Danas Koreja može biti u mnogočemu uzor nove evangelizacije snagom i zauzetošću običnih vjernika koji prenose vjeru u Isusa Krista i dopisuju novo poglavlje Crkve u Aziji.

Svetkovina Velike Gospe

Svetkovina Velike Gospe ili Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo u Međugorju je proslavljena uz iznimno velik broj domaćih i stranih hodočasnika. Hodočasnici, među kojima je najviše bilo mladih, cijele su noći i jutro pješice pristizali u Međugorje, ispovijedali se i sudjelovali na misnim slavljinama. Prva sv. Misa na hrvatskome jeziku slavljena je u 6 sati, potom u 7, 8, 9, 11 te večernja sve-

ta Misa u 19 sati koju je na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova predslavio fra Ivan Dugandžić u koncelecijaciji 70 svećenika. Na Veliku Gospu u Međugorju su, prema podacima informativnog ureda, boravili hodočasnici iz Italije, Njemačke, Austrije, Slovačke, Francuske, SAD-a, Irske, Šri Lanke, Mađarske, Libanona, Poljske, Kine, Koreje, Ukrajine, Španjolske, Češke, Rumunjske, Libanona te, naravno, iz BiH i Hrvatske. Tijekom dana, osim svetih Misa na hrvatskome jeziku, slavljene su Mise i na jezicima inozemnih hodočasnika, ukupno 17 svetih Misa. Na Veliku smo Gospu među brojnim hodočasnici susreli Ivanku Senjak iz Slavonskog Broda koja u Međugorje dolazi od 2000. godine. Kaže da je za nju Međugorje posebno mjesto: „Znam reći da mi je Međugorje drugi dom. Tu se nađe mir, kad mi je najteže tu je Kraljica Mira.”

kom dana, osim svetih Misa na hrvatskome jeziku, slavljene su Mise i na jezicima inozemnih hodočasnika, ukupno 17 svetih Misa. Na Veliku smo Gospu među brojnim hodočasnici susreli Ivanku Senjak iz Slavonskog Broda koja u Međugorje dolazi od 2000. godine. Kaže da je za nju Međugorje posebno mjesto: „Znam reći da mi je Međugorje drugi dom. Tu se nađe mir, kad mi je najteže tu je Kraljica Mira.”

Sean Hickey iz Irske: U Međugorju sam doživio veliko obraćenje

Sean Hickey (26) dolazi iz grada Kilkennyja u Irskoj. Došao je na Mladifest i to mu je već osmi dolazak u Međugorje. Istaknuo je da je prigodom prvog posjeta Međugorju doživio zaista veliko obraćenje: „Odlučili smo osnovati molitvenu skupinu u Kilkennyju i već smo doveli više stotina mladih iz Kilkennyja, sastajemo se svakog petka, molimo krunicu, imamo klanjanje. Utjecaj Međugorja na mlade je nevjerovatan, njihovi se životi mijenjaju, a i životi ljudi oko njih, pa tako i cijeloga društva kod nas u Irskoj. Sve ovo govorim i iz vlastita iskustva: i sâm sam se pomaknuo, obratio i preobrazio te uspostavio osoban odnos s Isusom i Gospom. Danas jednako tako gledam mlade koji rastu u svome odnosu prema Bogu. U Irskoj su mladi rastreseni svakakvim sadržajima i teško ih je pokre-

nuti na ovakve divne stvari. Zato ih dovodimo u Međugorje na tjedan dana svake godine i tu mogu podijeliti i iskusiti vjeru sa svim mladima iz cijeloga svijeta, mogu vidjeti kako drugi mladi reagiraju i suživljavaju se sa svojom vjerom. Mi svi možemo pričati o svome iskustvu i svjedočiti, ali tek po našim djelima oni će vidjeti i prepoznati da smo se promijenili. I tada nas pitaju otkud nam to, da i oni žele osjetiti i biti dio te radosti, pa tako i sami dolaze i pridružuju nam se. Osobno mislim da je Međugorje mjesto na zemlji koje je najbliže nebu, nudi nam mir koji tražimo. Čim izađem iz autobusa, ja to osjetim. Sama pojava crkve sv. Jakova ispunjava me velikim mirom. Još kad uđemo svi u molitvu, kada tražimo Gospin zagovor za sebe i svoje bližnje, tada ozdravljamo u tom miru. I to je najjača poruka Međugorja: mir i ljubav.

Mladi iz Hong Konga na Mladifestu

Među sudionicima Mladifesta bili su i mladi iz Hong Konga. Sophia Lee ima 18 godina i u Međugorje je došla sa skupinom od 26 hodočasnika. Kazala je da njihovu skupinu predvode ljudi koji ovamo dolaze već 12 godina i organiziraju skupove s duhovnim sadržajima poput duhovnih vježbi, ali im i pričaju o ovome mjestu. Putovali su do Međugorja cijeli dan, a na ovome hodočašću ostaju 12 dana. Govoreći o svome iskustvu, Sophia Lee je kazala: „Međugorje je mjesto obraćenja, mjesto gdje mnogi upoznaju Majku Božju, gdje postaju bogatiji u tom susretu koji nije fizički, nego u srcu jer nam Gospa ukazuje na to kako trebamo živjeti da bismo mogli naći Boga. Ona nas želi povesti u nebo. Kad se vratim doma, sa sobom ću ponijeti ljubav prema Gospi. Ona je jako nježna, kao majka želi da se obratimo i odlučimo za dobro. Inače u Hong Kongu mnogi ljudi znaju za međugorska zbiivanja.”

Mladi o Mladifestu

Međugorje na festival mladih nerijetko zajedno dolaze cijele obitelji, mladež i djeca s roditeljima. Susreli smo jednu takvu obitelj: obitelj Nikolić, Hrvate iz Züricha. Njihova je poruka: „Dodite u Međugorje!” Ljiljana Nikolić majka je četvero djece, a dolazi već više godina u Međugorje. Kratko nam je kazala: „Na festivalu nisam prvi put, svaku godinu dovođim svoju djecu. Pokušavamo Međugorje prenijeti na obitelj, na prijatelje, na radno mjesto.” Njezin suprug ističe da u Međugorje dolaze 20-ak godina.

Ana Cassignol (31) stigla je iz Paragvaja. Prvi put je u Međugorju, a o svom je iskustvu kazala: „Nije bilo baš lako doći ovamo, ali pratim i čitam Gospine poruke koje su me dirnule u srce, potaknule me na obraćenje te me i dalje nadahnjuju da se popravim i obnovim svoj duhovni život. Osjećam da je Gospina poruka vrlo snažna i da se mnoge stvari u našoj zemlji i zajednici događaju preko Gospine molitve i zagovora.

Gospa Međugorska poznata je u Paragvaju, samo je prilično skupo doći, ali ljudi prate zbivanja i poruke koje dolaze odavde na internetskim stranicama te na Facebooku, koje su općenito na španjolskom jeziku ili su vezane za Paragvaj tako da preko tih izvora dođemo do svih vijesti koje odavde dolaze.”

Joëlle Modard: Međugorska je poruka jaka i ohrabrujuća

Joëlle Modard (21) dolazi iz Švicarske. Sudjelovala je na ovogodišnjem Mladifestu, a ovo joj je 13. dolazak u Međugorje. „Već sam kao djevojčica s roditeljima dolazila ovamo, tako da znam češće doći, ne samo za festival mladih. Međugorje je čudno. Ovdje pronalazim mir i imam puno dragocjenih sjećanja vezanih uz ovo mjesto“, kaže Joëlle o svome iskustvu u Međugorju te ističe da svaki put nauči nešto novo: „To je jako moćna potvrda mome životu. Inače je u Švicarskoj duhovni život mladih ljudi jako slab. U svakoj župi imate jednu ili dvije mlade osobe koje su aktivne u duhovnome životu pa smo zato odlučili imati susrete s mladima naše regije koji tra-

že i žive u Božjoj prisutnosti. Organiziramo duhovna događanja jer je bolje biti u zajedništvu nego sam u župi.

Međugorje je tu da mladima, a i starijima, pokaže da je vjera još uvijek živa. Ono i meni osobno pomaže živjeti u vjeri kada se vratim u svoju zemlju. Međugorska je poruka jako snažna i ohrabrujuća, ona poziva ljude na ljubav i zajedništvo. Lijepo je, stoga, vidjeti toliko naroda iz cijelog svijeta. Na prvom danu festivala prije početka sv. Mise dirljivo je bilo vidjeti tolike narode kako dolaze tražiti milost i mir za sebe i svoju zemlju.”

Svetkovina Uzvišenja sv. Križa na Križevcu

Sveta Misa na Križevcu svake se godine slavi o Uzvišenju sv. Križa u prvu nedjelju nakon Male Gospe, ove godine 14. rujna. Misa počinje u 11 sati, a za hrvatske vjernike i hodočasnike koji se ne mogu popeti na Križevac sveta će se Misa slaviti na vanjskom oltaru župne crkve u 12 sati. Križ na Križevcu izgrađen je u jubilarnoj 1933. godini Otkupiteljeve smr-

ti na križu i do 1981. bio je mjesto molitve župljana i vjernika iz okolnih župa. Nakon Gospina ukazanja 24. lipnja 1981. Križevac postaje mjestom molitve hodočasnika iz cijeloga svijeta. Kroničar je zabilježio da je 1981. na Misi na Križevcu nazočilo više od šezdeset tisuća misara. Vjernike molimo da pođu na vrijeme kako bi se izbjegnula gužva i kako bi svi u sabranosti mogli slaviti Misu.

Završio 25. Mladifest

Dvadeset i peti međunarodni molitveni susret mladih – Mladifest – koji je počeo 31. srpnja, završio je u zoru 6. kolovoza na svetkovinu Preobraženja Gospodnjeg sv. Misom na Križevcu koju je predslavio međugorski župnik fra Marinko Šakota. Mladifest je održan pod krilaticom „Evo ti Majke“.

Na festivalu u Međugorju ove su se godine okupili deseci tisuća mladih iz 60-ak zemalja. Program Mladifesta započinjao je jutarnjom molitvom u 9 sati, a nastavljao se svjedočanstvima, pjesmom i katehezama. Program se nakon podnevne stanke nastavljao u 16 sati, nakon čega su mladi sudjelovali u molitvi krunice u 18 sati. Svakodnevni središnji susret bila je sv. Misa u 19 sati. Svetu Misu otvaranja 31. srpnja predslavio je i propovijedao dr. fra Miljenko Šteko, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije. U ostale dane večernju svetu Misu predslavili su ovogodišnji mladomisnici don Tomislav Zubac, fra Hrvoje Miletić, fra Goran Azinović, fra Bojan Rizvan i fra Dario Galić, a propovijedao fra Ante Vučković. Najviše je svećenika suslavilo sv. Misu u ponedjeljak, njih 534.

U subotu 2. kolovoza nakon večernje svete Mise održana je procesija pred vanjskim oltarom koja je zamijenila onu koja je išla kroz župu. U nedjelju 3. kolovoza predstavu za mlade *Credo* izveli su članovi zajednice Cenacolo, a u njihovoj organizaciji prikazan je i film o povijesti festivala mladih.

Za sakrament pomirenja mladima su ve-

lik dio vremena bili na raspolaganju svećenicima sa svih kontinenata. Festivalске događaje glazbom su i pjesmom pratili međunarodni zbor i orkestar pod ravnanjem prof. Damira Bunoze u koji su bili uključeni mladi iz 24 zemlje, od Australije preko Malte do USA, od Koreje preko Libanona do Brazila. Sveukupno 24 zemlje. Nedostaje nam Afrika, ali će i oni doći! Molitva krunice i molitva vjernika molila se na 25 jezika. Festival je simultano preveden na 17 jezika, a izravno ga je prenosilo sedam radiopostaja. Video stream uživo preko Interneta sa simultanim prevodjenjem na deset jezika pratilo je oko 50000 gledatelja dnevno.

Preminula majka međugorskog župnika

Bernardica Nada Šakota, majka međugorskog župnika fra Marinka Šakote i časne sestre Melanije, preminula je 31. kolovoza. Sprovod je bio 2. rujna na groblju Podadvor u Čitluku. (Više u sljedećem broju *Glasnika mira*) Pokoj vječni daruj joj, Gospodine. I svjetlost vječna neka joj svijetli. Počivala u miru Božjem. Amen.

Preminuo fra Zdenko Karačić

Hercegovačka franjevačka provincija 9. se kolovoza 2014. oprostila od svoga franjevca i svećenika fra Zdenka Karačića koji je preminuo 8. kolovoza u 70. godini života, 52. godini redovništva i 45. godini svećeništva.

Sprovodnu sv. Misu u crkvi Uznesenja BDM na Širokom Brijegu predslavio je provincijal fra Miljenko Šteko uz suslavje fra Zdenkova brata fra Vendelina, generalnog vikara hercegovačkih biskupija don Željka Majića, mjesnog gvardijana fra Tomislava Puljića, mostarskog gvardijana fra Ike Skoke, fra Zdenkova susjeda i kolege fra Dane Karačića te 54 svećenika koncelebranta. Bazilika je bila ispunjena mnoštvom domaćih župljana kao i onih koji su došli iz župa gdje je fra Zdenko djelovao, među kojima su bile mnoge časne sestre, novaci, bogoslovi i druga braća fratri.

Toplim i utješnim riječima vjerničkom se puku obratio provincijal fra Miljenko Šteko koji je svoju homiliju započeo Isusovim riječima: „Ja sam uskrснуće i život; tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, ne će umrijeti nikada.“ A onda je upitao: „Vjeruješ li ovo?“ (Iv 11, 25-26) To je pitanje što ga Isus upućuje svakome od nas i osobito je aktualno u ovakvim prigo-

dama. Odgovor se također nalazi u evanđelju: „Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet.“ (Iv 11, 27)

„Da, Gospodine!“, nastavio je provincijal, „I mi vjerujemo u Tebe, koji nam daruješ pouzdanu nadu života nakon smrti, istinskog i punog života, a vjerujemo to i za našega fra Zdenka. Vjerujemo to jer je u zadnjim danima, kad su mu fizičke i mentalne snage izdavale, tako često počinjao samo moliti i gotovo bi utonuo u molitvi... I tako se to ponavljalo ovih noći i dana sve do jučer, 8. kolovoza, kada je okružen braćom iz samostana sv. Petra i Pavla i svojom braćom i sestrama utonuo u vječni san. (...) Fra Zdenko je na osobit način dao obol pastoralnim aktivnostima na razini Provincije pokrećući tečaj pripreve za sakramentalni brak te svojim sudjelovanjima na pastoralno-teološkim tečajevima koji su održavani na Širokom Brijegu. Ne manje značajno je i njegovo savjesno čuvanje i upravljanje dobrima Provincije u posljednjem desetljeću života. (...) Svakoj svojoj dužnosti fra Zdenko je pristupao posve odgovorno... na jedinstven, svoj način. Iznimno bistar i prirodno nadaren, fra Zdenko je uvijek htio biti više redovnik, više svećenik, htio je u svaku svoju dužnost ući posve, bez umicanja. Izravan i posve otvoren, nije trpio da zbog njega ili njegove braće pate dužnosti koje su njemu i njima povjerene. (...) Volio je Hercegovinu, svoj Gornji Crnač i Široki Brijeg, a opet tako

rado službovao i u Brotnju, u Konjicu u najtežim ratnim danima i strahotama te u Mostaru. Nabralo se u 45 godina njegova svećeništva mnoštvo lijepog, ali i onog teškog što je valjalo primiti srcu. I sve je to načelo njegovo zdravlje.“ Na kraju je provincijal izrazio sućut fra Zdenkovoј braći i sestrama te cijeloј redovničkoј zajednici.

Od pokojnika se u ime biskupa mons. Ratka Perića te u svoje ime oprostio generalni vikar don Željko Majić, zatim fra Dane Karačić te gvardijan fra Iko Skoko koji je zahvalio Bogu na subratu Zdenku: „Obdario ga je mnogim darovima, a najvažniji dar bio mu je dar vjere. Našem fra Zdenku velika hvala za svako dobro djelo koje je učinio kao čovjek, fratar i svećenik Kristov.“ Fra Iko je, između ostaloga, zahvalio i svim liječnicima i medicinskom osoblju koje je do posljednjih trenutaka brinulo o fra Zdenku.

Na kraju misnoga slavlja okupljenima se obratio širokobriješki gvardijan fra Tomislav Puljić koji je uz utješne riječi zahvalio svima koji su došli molitvom ispratiti fra Zdenka u vječni dom Oca nebeskoga. Riječi sućuti uputili su mnogi uglednici iz crkvenog i društvenog života, a nakon završnih pogrebnih molitava, fra Zdenko je pokopan u fratarskoј grobnici na Mekovcu.

Počivao u miru!

Fra Zdenko Karačić rođen je 19. ožujka 1945., na blagdan sv. Josipa, u obitelji Blage i Vide, r. Prskalo u G. Crnču. Krsno ime mu je Marko. Uz brata fra Vendelina i dva su mu strica pripadala hercegovačkoј franjevačkoј zajednici: fra Jerko i fra Blago. Pučku školu završavao je u G. Crnču, Blagaju i Vitini. Franjevačku klasičnu gimnaziju završio je u Visokom. Nakon oblačenja franjevačkoga habita 14. srpnja 1963. stupio je u novicijat na Humcu. Studirao je u Visokom, Sarajevu, Trentu i Rimu. Zaređen je za svećenika na blagdan sv. Ante 13. lipnja 1970. u Italiji. Djelovao je kao franjevac svećenik diljem Hercegovine: bio je duhovni pomoćnik (župni vikar) u Posušju, Drinovcima, Humcu i Kočerinu, župnik u Čitluku i Konjicu te na Širokom Brijegu. Bijaše gvardijan u Konjicu i na Širokom Brijegu, zatim definator i ekonom Hercegovačke franjevačke provincije te tajnik za misijsku evangelizaciju, pročelnik Vijeća za ekonomiju i komesar za Svetu Zemlju. Pomagao je fratrima u pastoralnom apostolatu u Švicarskoј, a za Domovinskoga rata djelovao je u Konjicu. Svoje pastoralne i druge dužnosti obavljao je točno i odgovorno.

Mirijam

Framaši - volonteri na Mladifestu

Urad festivala mladih redovito se uključuju i međugorski župljani, a na osobit način mladi volonteri koji su ove godine bili prepoznatljivi po crvenim majicama na kojima je pisalo: 25. Mladifest – Međugorje 2014. Zdravka Šego iz međugorske Frame kazala je kako je na usluzi mladima svih šest dana susreta bilo oko 150 volontera: „Mi smo zaduženi za mir i red oko crkve. Jedna skupina zadužena je za čišćenje, a pomažemo i svećenicima koji su organizirali Mladifest“, kazala je Zdravka. Njezina kolegica Zlata Jovanović prvi put volontira na festivalu mladih te je istaknula svoju radost što može dati svoj doprinos ovome događaju. Dodajmo da Franjevačka mladež u Međugorju djeluje od 1995. Pjesmom, molitvom i brojnim drugim aktivnostima mladi uspješno daju svoj doprinos plodnom duhovnom ozračju ove svjetski poznate župe.

Procesija - odgovor na Gospin poziv

U subotu 2. kolovoza nakon večernje sv. Mise koju je predslavio mladomisnik fra Hrvoje Miletić u suslavlju 508 svećenika, a propovijedao fra Ante Vučković, održana je procesija mladih. Procesija nije išla kao proteklih godina kroz međugorsku župu, nego se održala pred vanjskim oltarom. Međugorski župnik fra Marinko Šakota kazao je: „Kao što je ovaj kip Kraljice Mira sada među nama, tako je ona već 33 godine među nama. Kroz ove godine poziva nas majčinski, s puno ljubavi i strpljivosti da je slijedimo. Ona nam kaže: 'Ja sam Kraljica Mira i ja ću vam pokazati put do mira'“. Mladi su sa zastavama i natpisima zemalja polagano išli za Gospinim kipom i tako naznačili da njihovi narodi i zemlje odgovaraju na Gospin poziv. Procesija je išla u obliku

srca, jer Gospa nas uči moliti srcem. Nakon što je Gospin kip donesen do oltara, počelo je klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Meditaciju je predvodio fra Ante Vučković.

Građanski (pre)odgoj

Novi predmet u hrvatskim školama, naime Građanski odgoj i obrazovanje, nova je tema za raspravu između lijevo-liberalnih nevladinih udruga i političara s jedne i hrvatskih roditelja i građana s druge strane. Prema saznanjima koja imamo, taj bismo predmet mogli nazvati i preodgojem, odnosno novim pokušajem nametanja svjetonazora protiv kojega su se građani već pobunili kada se uvodio Zdravstveni odgoj.

Lidija Paris

Nakon što je početkom lipnja ove godine predsjednik hrvatske Vlade s čela MZOS-a smijenio ministra Jovanovića, na njegovo je mjesto došao ministar Mornar i najavio mnogo pomirljivije tonove. Nekoliko tjedana poslije Ministarstvo je otvorilo novu raspravu o Građanskom odgoju, ali usred godišnjih odmora, od 21. srpnja do 19. kolovoza.

Javna rasprava

Nekoliko dana prije otvaranja javne rasprave na HTV-u je u emisiji *Hrvatska uživo* gostovao Vinko Filipović, ravnatelj Agencije za odgoj i obrazovanje, i izjavio da u provedbi GOO-a ne će sudjelovati nevladine udruge. U istoj je emisiji ustvrdio da u novom prijedlogu GOO-a „razlike nema“. „Razlika je samo u konceptu primjene.“ Ima li dakle razlike ili nema???

Dan nakon zatvaranja javne rasprave u emisiji Hrvatskog radija *Ujuto prvi*, ravnatelj Agencije za odgoj i obrazovanje Filipović izjavljuje: „Naši su učenici problematičnih stavova (...) Mene to i ne iznenađuje. To je naprosto u velikoj mjeri preslika stanja hrvatskog društva jer u stvari učenici sve te vrijednosti nose iz obitelji. (...) U tom pogledu zadaća obrazovnog sustava je da na neki način mijenja stanje u društvu.“ Novi predmet, dakle, želi mijenjati vrijednosti koje učenici izgrađuju unutar obitelji.

Građanski odgoj predstavlja nametanje određene ideologije. Ako bude uveden, to će biti kao u vrijeme kada smo u školama i na

fakultetima učili samoupravni socijalizam, marksizam i općenarodnu obranu i zaštitu. Treba se boriti protiv nametanja apsurdnih ideja koje proizlaze iz marksističke dijalektike klasne (spolne/rodne) borbe i koje zastupaju radikalne interesne skupine – plaćenici inozemnih fondacija. Postavlja se pitanje što je s priručnikom za nastavnike koji su napisale (jednolane i agresivne) nevladine udruge koje su u nedavnoj prošlosti u više navrata pokazale da ne poštuju demokratska načela i da pokušavaju nametnuti neki novi svjetonazor?

Analiza

Izvršnu analizu programa GOO-a i cjelokupne situacije oko njegova uvođenja napisala je Snježana Majdandžić-Gladić, mr. sc. pastoralne teologije, koju se može sažeti u nekoliko točaka: riječ je o **iznimno lošem**

Ovaj je program **potpuno neprihvatljiv** jednako kao i onaj nacrt koji je ponudio bivši ministar Jovanović, jer nije nimalo bolji ni plemenitiji, nego samo prikriveniji, i zato **podmukliji**.

I OVAJ JE
PRIJEVARA.

programu, a ta se ocjena može primijeniti s obzirom na **metodologiju**, s obzirom na **sadržaj** i s obzirom na **stručnost**.

S obzirom na **metodologiju**, dokument koji nema ni numerirane stranice, jasne podjele na poglavlja, precizno i jasno navedene naslove i podnaslove, koji nema ni sadržaja ni puno toga drugoga što bi nužno morao imati, a koji se uz to sastoji od obične kompilacije raznih tekstova, i koje u blokovima nepotrebno ponavlja više puta, **jedino služi da se autoru vrati nazad na pravak**. On je doslovno **sramota i za anonimne autore i za one koji su dopustili njegovo javno objavljivanje**.

S obzirom na **sadržaj** također ne služi bolju ocjenu jer je riječ prije svega o **potpuno nepotrebnom programu**, odnosno potpuno nepotrebnoj ne samo predmetnoj nego i međupredmetnoj razini izvođenja GOO-a, kako se sada to nudi, jer se tim programom osim novih naglasaka u ishodima i usklađivanja s lijevo-liberalnom ideologijom **ne donosi baš ništa novo**, izuzev puno više papirologije za sve one nastavnike čiji predmeti ulaze u sadržaj GOO-a. Drugim riječima, dokument se velikim dijelom sastoji od kopiranja planova i programa tih predmeta, čiji su sadržaji dobri i načelno ih nema potrebe mijenjati, ali se sada jednostavno **iskorištavaju kako bi se preko njih uvukao na mala vrata GOO u školski sustav** predstavlajući se potpuno prihvatljivim, no s na-

Građanski odgoj predstavlja nametanje određene ideologije. Ako bude uveden, to će biti kao u vrijeme kada smo u školama i na fakultetima učili samoupravni socijalizam, marksizam i općenarodnu obranu i zaštitu. Treba se boriti protiv nametanja apsurdnih ideja koje proizlaze iz marksističke dijalektike klasne (spolne/rodne) borbe i koje zastupaju radikalne interesne skupine – plaćenici inozemnih fondacija.

kanom da s vremenom postane samostalan predmet koji će, bez imalo sumnje, nasilno prenositi lijevo-liberalnu ideologiju. Te su lijevo-liberalne ideje prisutne u svakoj rečenici koja nije preuzeta iz planova i programa, i u tu nakanu ne treba baš nimalo sumnjati.

Program se tako **ne može pohvaliti ni nekom razinom stručnosti**, jer je i ona na vrlo niskim granama i **sva je podređena ciljevima GOO-a**: zatiranju istinskih osobnih, obiteljskih, društvenih, nacionalnih i vjerskih vrijednosti, na čije mjesto, po svaku cijenu, moraju doći suprotne „vrijednosti“, a sve se to planira postići pomno smišljenim odgajanjem budućih aktivista i promotora lijevo-liberalne ideologije.

Drugim riječima, i ovaj je program **potpuno neprihvatljiv** jednako kao i onaj nacrt koji je ponudio bivši ministar Jovanović, jer nije nimalo bolji ni plemenitiji, nego samo prikriveniji, i zato **podmukliji**.

Cilj: podjarivati agresivnost i bunt

Autorica analize navodi da je cilj ovakvog programa „podjarivati mladenačku privremenu agresivnost i bunt protiv autoriteta, te ju usmjeravati protiv vlastite obitelji, vlastitog naroda i Crkve, kako bi se danas-sutra regrutirali takvi aktivisti preko kojih će se moći ostvarivati i mnogi drugi opskurni ciljevi usko vezani uz lijevo-liberalnu ideologiju.“

► Nastavak s 13. str.

bilo protiv Božje volje, neko pobunjeničko ukazanje, neko Gospino ukazanje na svoju ruku. S druge strane, ne mogu se sva vjernička iskustva u Međugorju svesti pod zajednički nazivnik Gospinih ukazanja ili poruka. U Međugorju, neovisno o Gospinim ukazanjima i porukama, teče Božja milost kanalima koji su Crkvi posvuda zajamčeni: sakramenti, molitva, post, ljubav. To ne bi trebalo brkati. Netko se može ispovjediti usred prašume ili pustinje i doživjeti Božju milost kao što je doživio netko tko se ispovjedi u Međugorju.

Razlozi opiranja

Mislim da ih ima mnogo. Mogu biti razumske, teološke, emotivne naravi ili se pojavljivati iz jednostavna razloga što u nečiji duhovni, razumski obzor ne stane nešto kao ukazanje ili ukazanje Gospe ili nešto kao vjera u nadnaravno. No, ako otpor prelazi u ismijavanje i vrijeđanje, više nije riječ o otporu prema Međugorju, nego o nedostatku poštivanja temeljnih ljudskih vrijednosti. S tuđim se uvjerenjima čovjek nikada ne smije ismijavati. Nikada nije dopušteno vrijeđati druge ljude zbog njihove vjere kakva god ona bila. Ako netko to čini u ime svoje vjere, mislim da bi ju bilo dobro temeljito propitati.

Odluka pape Franje

Ne znam kakva će njegova odluka biti i ne mogu znati kako će utjecati na tijek događaja u Međugorju. Još uvijek mislim da je savjet židovskog farizeja Gamalijela sjajan. Da parafraziram: ako je Međugorje naum ili djelo ljudi, propast će. Sve je ljudsko propadljivo i smrtno. Ako li je pak od Boga, ne će ga ljudi moći uništiti.

Glavna poruka Međugorja

Meni se čini da je u Međugorju lakše nego drugdje doći u dodir s temeljnom kršćanskom porukom i uvijek iznova potvrđenim životnim iskustvom: napuikli život nije osuđen na smrt. Ima izlaza: iz droge ili bilo koje ovisnosti, iz nesređenih odnosa, iz života kao da Boga nema. Postoji otvorena mogućnost svoj život dovesti u sklad s Bogom, s drugim ljudima i sa samim sobom. Taj izlaz otvorio je i drži otvorenim Isus Krist, pravi lik Božji, svojim životom, smrću i uskrsnućem.

Terapeutski učinci molitve

Terapeutski učinci molitve su brojni i najprije djeluju na duh. Po molitvi se budi duh koji je zbog grijeha bio kao zamro. On postaje živahan, vraća se u život, nalazi svoj život. Prestaje biti usmjeren na osjetilni svijet i tlapnje, nalazi samoga sebe. Čini ono za što je bio stvoren jer je duh po naravi stvoren za to da se molitvom obraća Bogu. Molitva je najprirodniji čin duha. Dok tako čini ono za što je stvoren, dok u sabranosti od sebe udaljuje svaku sliku i misao koja je strana molitvi, dok u molitvi koncentrira svu snagu svojih misli i razuma, duh ponovno nalazi svu svoju snagu i puninu zdravlja.

Jean-Claude Larchet

Osloboden svake uznemirenosti, sjedinjen sa srcem, s cijelom dušom, pa i s tijelom, duh spoznaje i širi mir. Nije to mir koji dolazi kada demoni prestaju napadati dušu zato što ona čini sve što oni hoće, mir koji prate taština i oholost, nego je to mir koji dolazi od Duha Svetoga koji prate poniznost i pokora.

Molitva doprinosi smirenju cijeloga bića zato što je sposobna rastjerati strahove, napose onaj najpodmukliji strah koji se zove tjeskoba. Protiv tjeskobe se zbog njezine bezrazložnosti teško boriti frontalno, argumentirano. Tjeskoba je često vezana uz neposredan utjecaj demona, pa ju se može pobijediti samo molitvom. „Zazovi me u dan tjeskobe: oslobodit ću te, a ti ćeš me slaviti“, govori Gospodin (Ps 50/49, 15). Samo Božja snaga, koju čovjek zaziva u molitvi, može ga osloboditi te opasne bolesti koja prožima sva područja duše, koja prodire čak i u tijelo, koja ostavlja čovjeka prepuštena samome sebi i bespomoćna, upravo zato što tjeskoba izaziva bespomoćnost. Zato sveti Ivan Klimak zajedno s psalmistom savjetuje: „Šibaj svoje neprijatelje Isusovim Imenom jer nema moćnijega oružja ni na nebu ni na zemlji. Kada ozdraviš od te bolesti, slavi Onoga koji te oslobodio“.

Molitva ujedinjuje misli, duh i dušu

Budući da u sabranosti sve misli koncentrira u jednu jedinu, molitva ne samo da smiruje misli, nego ih i ujedinjuje u misao na Boga koji postaje jedini cilj svim sposobnostima čovjekove duše. Duh prestaje biti rastrzan mislima koje proizvodi kada se bavi osjetilnim svijetom, duša se prestaje bacati u svim smjerovima tražeći brojne i neusklađene ciljeve. Molitvom se duh i cijela duša po-

sve sjedinjuju. Sveti Makarije primjećuje da duša, koja je zbog grijeha bila poput ruševne kuće, ponovno zadobiva red i ljepotu.

Kada je duh sjedinjen sa srcem i kada sve sposobnosti duše sudjeluju u molitvi, one prestaju biti otuđene, prestaju djelovati protiv svoje naravi, usmjeruju se prema Bogu i nalaze same sebe jer ih je zato Stvoritelj dao čovjeku. U molitvi sve sposobnosti duše ponovno nalaze izgubljeno zdravlje.

I tako, primjećuje Evagrije Pontik, molitva iscjeljuje „duševne strasti“: s jedne stra-

ne snagu želje koja prestaje težiti za osjetilnim stvarima i počinje se usmjeravati samo na Boga, a s druge strane agresivnost koja se prestaje usmjeravati na bližnjega i počinje se boriti protiv demona i misli – kako onih zlih, tako i onih koje rastresaju i odvrćaju od Boga.

Da bi bila čista, molitva odbacuje sve predodžbe i slike. Na taj način čovjeka oslobađa tiranije koju na njega vrši njegova vlastita mašta i iscjeljuje ga od svih njezinih patoloških manifestacija.

Molitva iscjeljuje sjećanje

Molitva isto tako iscjeljuje sjećanje. Sjećanje u stanju grijeha usmjereno je prema svijetu, zaboravlja Boga i postaje bolesno, pa su bolesne i sve sposobnosti duše koja se onda odvrća od duhovnoga života. Sveti Hezikije iz Batosa piše: „Zlo koje je sa sobom donio zaborav Boga liječi se bdijenjem i neprekidnim zazivanjem našega Gospodina Isusa Krista.“ Tada se sjećanje preobražava. U molitvi zaboravlja svijet i njegovu složenost, usmjerava se na Boga i ponovno nalazi zdravlje. U svom prirodnom stanju, sjećanje je jednostavno. Grijeh ga čini podvojenim i složenim. U jednostavnosti molitve, sjećanju se vraća njegova izvorna i prirodna jednostavnost. Sveti Grgur Sinajski piše: „Povratak izvornoj jednostavnosti je lijek koji izvorno sjećanje oslobađa zlih i opasnih misli. (...) Sjećanje se iscjeljuje kada se uporno vraća Bogu u molitvi.“ U molitvi, u kojoj su sve sposobnosti izložene Božjemu pogledu, sjećanje doprinosi iscjeljenju cijele duše. (...) Na kraju toga procesa, čista molitva čovjeka sjedinjuje s Bogom. Sveti Izak Sirijac tvrdi da je „duhovno sjedinjenje s Bogom zapravo sjećanje u svome čistom stanju“.

Molitva tijelu vraća snagu

Terapeutski učinak molitve proteže se i na tijelo koje duši počinje davati svoju snagu, koje se počinje ponašati u skladu s njom te svoje sposobnosti stavlja u službu njezina procvata, koje moli na svoj način i u skladu sa svojom specifičnom naravi. „Tijelo prati polet duše“, primjećuje sveti Klement Aleksandrijski. Na taj način tijelo doprinosi ispunjavanju preporuke koju daje Apostol: „Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim: prikažite svoja tijela za žrtvu živu, svetu, Bogu milu – kao svoje duhovno bogoslužje.“ (Rim 12, 1)

Molitva je, dakle, jedna od djelatnosti koje su zajedničke i duši i tijelu, napose u Isusovoj molitvi u kojoj tijelo, a napose njegovo središte – srce, igra ključnu ulogu. Čeznja za Bogom koju ta molitva izražava „pročišćava sve sposobnosti i snage duše i tijela“, tvrdi Grgur Palamas. Čišćenjem duše, napose njezina strasnoga dijela, čisti se i tijelo: „Tijelo više nije tjerano tjelesnim i materijalnim strastima (...) nego odbacuje svaku povezanost s lošim stvarima i vraća se samome sebi“, naučava Palamas. Poput duše, ono postaje otporno na zlo. Čovjek postaje dušom i tijelom otvoren za milost. Milost Duha prenosi se na tijelo preko duše i daje mu iskustvo božanskih stvari, omogućuje mu iskustiti ono isto što i duša. Tijelo tako neposredno sudjeluje u redu, sjedinjavanju i smirenju koje molitva unosi u dušu. Molitva koja uključuje i tijelo usmjerava tjelesne snage prema jednom jedinom cilju: to je Bog. Molitva sjedinjuje i tijelo i dušu: zahvaljujući molitvi, čovjek ponovno pronalazi svoje skladno prirodno psihosomatsko jedinstvo. Prekida se stanje podijeljenosti duše i tijela koje je karakteristično za posrnuloga čovjeka. Po molitvi tijelo prestaje biti robom osjetilnoga svijeta. „Vraća se samome sebi“, kaže Palamas.

Drugim riječima, tijelo prestaje biti otuđeno i bolesno, prestaje se ponašati protuprirodno, ponovno pronalazi svoju istinsku narav i svim svojim snagama teži prema Bogu koji je njegov istinski cilj. Zbog koncentracije koju zahtijeva, molitva uključuje „bdi-

jenje nad osjetilima“ koje odvrća od tjelesnosti. Molitva liječi i sve druge sposobnosti tijela, vodeći ih od aktivnosti koje su neovisne od Boga prema onima koje su u skladu s Bogom. Jeziku daje da govori s Bogom, ali i o Bogu i u Bogu, i to mirno, blago, hrabro, mudro. Ušima daje da postanu otvorene za božanski nauk, da bi ga ne samo čule, nego – kako kaže David – da bi ga pamtile i vršile (Ps 102, 18). Po molitvi, naše ruke i noge stupaju u Božju službu.

Molitva čovjeka čini slobodnim

Iz svega navedenoga proizlazi da molitva čovjeka čini istinski slobodnim. Oslobađa ga njegova ograničena i zarobljavajućega posrnuloga „ja“ i otvara ga Božjoj neograničenosti. Čovjeka liječi od grijeha i strasti, oslobađa ga robovanja istima, oslobađa ga svih njihovih patoloških posljedica. Po riječima Apostola, čovjek je „osloboden robovanja pokvarljivosti“ (Rim 8, 21). Molitva ga izbavlja iz stanja otuđenosti u koje ga je doveo grijeh. Čovjeka više ne tjeraju strane sile, više nije podložan „zakonu grijeha“ (Rim 7, 17.20.23), u Bogu nalazi svoj istinski bitak i djeluje slobodno. Sloboda, po riječima Grgura iz Nise, leži u tome da čovjek djeluje sukladno svojoj pravoj naravi.

Molitva čovjeka oslobađa i zato što preusmjeruje želju i volju prema Bogu – njegovu prirodnom cilju. (...) Molitva čovjeka oslobađa zato što on po njoj prima svjetlo Duha koji ga – prosvjetljenjem njegova razuma – oslobađa ne samo njegovih pogriješaka, nego i iluzija, fantazma i delirija koje nameće grijeh. Duh mu daje spoznati istinu koja oslobađa (Iv 8, 31). Čovjek u molitvi spoznaje istinsko Dobro, njemu teži bez razmišljanja i bez oklijevanja, pa njegova sloboda spontano teži onom Najboljem, kaže Ivan Damaščanski. Sjedinjen s Bogom u molitvi, imajući udjela u Bogu, čovjek ulazi u „slobodu i slavu djece Božje“ (Rim 8, 21). Imajući udjela u Bogu, ima udjela u slobodi samoga Boga.

*Obradila i prevela Lidija Paris
(U sljedećim brojevima: Molitva kao zaštita, Isusova molitva – Tihovanje)*

Foto Bani

JEAN-CLAUDE LARCHET jedan je od najznačajnijih i najzanimljivijih pravoslavnih pisaca današnjice. Rođen je 1949., doktor je filozofije (1987.) i teologije (1994.). Među njegovim brojnim objavljenim djelima posebnu pozornost privlači trilogija o bolesti i iscjeljenju temeljena na djelima otaca: *Teologija bolesti* (Théologie de la maladie, 1991.; u engleskom prijevodu: *The Theology of Illness*, 2002.), *Terapeutika mentalnih bolesti* (Thérapeutique des maladies mentales, 1992., u engleskom prijevodu: *Mental Disorders and Spiritual Healing*, 2005.), i njegovo remek-djelo na više od 800 stranica *Terapeutika bolesti duše* (Thérapeutique des maladies spirituelles, 1997.). Dr. Larchet jedan je od rijetkih autora današnjice koji bez poteškoća povezuje strogo znanstven pristup, ljubav prema Crkvi i smisao za crkvenost.

▶ Nastavak s 9. str.

„Draga djeco! Pozivam vas da ovaj tjedan proživljavate po riječima: ja ljubim Boga! Draga djeco, ljubavlju ćete postići sve, pa i ono što mislite da je nemoguće...“ (28. II. 1985.)

„Draga djeco! Zahvaljujem vam za svaku žrtvu koju ste prinijeli. I sada vas potičem da svaku žrtvu prinosite s ljubavlju...“ (4. VII. 1985.)

Za jednoga ukazanja vidjelica Marija Pavlović upitala je Gospu: „Gospo, imaš li što konkretno za mene?“ Odgovor je glasio: „Da. Dajem ti svoju ljubav, da je ti daruješ drugima!“

Fra Slavko je jednom zgodom istu vidjelicu upitao može li izdvojiti među svim porukama najljepšu i najtežu. Kratko je zastala i sjetila se svoga pitanja i Gospina odgovora:

„Doživjeti ljepotu Gospine ljubavi i znati da ti se ta ljubav daruje, nešto je najljepše u životu. Ali kad pokušam ljubiti druge i dati tu ljubav drugima, onda je to teško pa se često stidim svoje nedostatne ljubavi u svjetlu Gospine sveobuhvatne majčinske ljubavi.“

Na pitanje što se može učiniti, vidjelica je odgovorila: „Pa, svaki dan molim da budem što više otvorena ovoj Gospinoj ljubavi i da je mogнем svakome prenijeti i molim za druge da budu sposobni osjetiti tu ljubav i prenositi je drugima. Mi smo tako daleko od ljubavi jednih prema drugima, a to je znak da smo daleko i od Božje ljubavi. A što smo bliže Božjoj ljubavi, lakše ćemo živjeti i svjedočiti drugima.“

Ne zaboravimo na veliku pogibelj koja i nama prijete. A to je žurba i trka za prolaznim, za novcem i imetkom, za blagom... Štošta nas danas odvrća od razmišljanja i pravog vrjednovanja života. Netko dobro reče: „Moderan se čovjek otuđuje od sebe, od svoga bližnjega, od prirode i od Boga!“ Stoga je postao umoran od života, ranjeno mu je srce, obitelj mu je poljuljana. Zaboravio je čovjek na ono zadnje, najteže i najvrjednije što mora naučiti, a to je ljubiti. To moramo učiti čitava života. I tek smo tada zreli za vječnost.

Svi naputci, sve zapovijedi, svi pozivi Božji ljudima stapaju se u jedan veliki poziv: *Nauči u Bogu ljubiti sve ljude i Boga u ljudima!*

Ljubav je zaista ono blaženo brdo na koje se istinski vjernik penje svakoga dana i svakoga trenutka svoga života.

Samo je u Bogu mir, samo je u Bogu radost

Zdravka Šego

Bog je najveće dobro i On pruža sve ono što je dobro, sve ono što je trajno: ljubav, obitelj, radost, mir, prijateljstva...

Čovjek često zaboravlja na ono trajno dobro što mu ga je Bog dao. Često zaboravlja na druge ljude oko sebe koji ga podupiru i vole, često zaboravlja na sebe, zaboravlja smisao svoga života, zaboravlja tko je, što je i tko ga je stvorio. Pita se ima li smisla krenuti dalje, hoće li ikada spoznati radost i mir, hoće li ikada spoznati izvor radosti i mira. Ali, da bi iskusio radost i mir, čovjek mora pronaći izvor koji pruža ta trajna dobra. A taj je izvor upravo Bog. On je najveće dobro, On je radost, On je mir. Bog je smisao života.

A kako nam Bog pokazuje radost življenja? Najveći primjer može nam biti upravo festival mladih u Međugorju koji okuplja tisuće i tisuće mladih iz cijeloga svijeta koji su došli zajedno slaviti Krista kroz Euharistiju, kroz molitvu, kroz bdijenja, kroz pjesmu i ples. Sve ih spaja ista ljubav – ljubav prema Mariji i Isusu.

Zajedništvo daje radost, ono daje puninu koja ispunjava cijelo naše biće, daje osjećaj trajna zadovoljstva i ne dopušta nam da sreća bude samo iskustvo, nego nam govori kako s njom živjeti svakoga dana, u svakome trenutku.

Spoznati Boga znači iskusiti mir i radost. Bog je izvor svakog dobra. On je razlog našega postojanja, a mi to moramo spoznati i upoznati. Moramo upoznati Boga upravo danas, upravo sada.

Zahvalimo mu na svim darovima koje nam pruža, zahvalimo mu na današnjem danu, na ljudima koji nas okružuju i koji su dio naše sreće. Budimo svjesni svojega postojanja, ali i razloga svojega postojanja, a to je da živimo život s Bogom, uz Boga i za Boga. Prenosimo Božju riječ drugima oko sebe, pomozimo im da spoznaju Božji mir, osmijehimo se drugima, uljepšajmo im dan da spoznaju radost Božju, pomozimo drugima da spoznaju milost Božju, pomolimo se s drugima da spoznaju ljubav Božju.

Ljubav Božja je neizmjerana, jaka i nadasve nenadmašiva. Postojana je i snažna, spaja ljude i čini dobro, daje im mir koji je sastavni dio čovjekova života, daje mu radost življenja.

Shimila Vrida Vasilij

Foto Bani

Marija Pavlović-Lunetti 9/9

Uporukama koje nam je davala, Gospa je rekla da je naš život kao cvijet. U Svetom pismu piše da oni snažniji žive po osamdeset godina, manje snažni sedamdeset. Kaže se da se život produžuje, da ćemo živjeti sto i pedeset godina. Ali što znači sto i pedeset godina? Jest, spavati? Moja mama je govorila da to rade i krave. Mi smo stvoreni na Božju sliku. Nismo stvoreni za ovu zemlju, nego za vječnost. U molitvi kažemo da je ovo suzna dolina kroz koju prolazimo, a Gospa nam želi pomoći da živimo raj ovdje na zemlji i da s njom budemo sretni u nebu. Zato nam kaže: „Računam na vas!“ Ona je naša nada i naša budućnost, ona nas je s Brda ukazanja dovela u crkvu. Kada su svi prolazili pored njega i išli na brdo, na kamenje i u žbunje, fra Jozo je bio razočaran i tjeskoban i rekao je: Ovdje je Isus, u Presvetom Oltarskom Sakramentu! Danas možemo reći hvala što je Gospa izabrala to kamenje i to žbunje, jer tamo smo se u nju zaljubili. Mi smo se u nju zaljubili. Zaljubili smo se u njezinu poruku i počeli smo ju živjeti, i jao onome tko je protiv Gospa, jer je Gospa naša nada!

Ona nam je rekla: „Stavite Boga na prvo mjesto u svom životu.“ Kad stavimo Boga na prvo mjesto, kaže Gospa, osjetit ćemo volju za nebom, za svim onim što je nebesko. Ne samo da više ne ćemo imati straha od budućnosti, nego ćemo imati veliku radost, jer ćemo shvatiti da nam je Bog blizu i da nas ljubi. Gospa nas je svojim porukama i svojom ljubavlju počela voditi Isusu, Euharistiji, klanjanju. Rekla nam je: „Stavite Boga na prvo mjesto u svom životu.“ Kad imamo Boga, nema mjesta za tjeskobu, za strahove od ekonomske propasti. Imamo Boga i Bog nam je dovoljan. Nas nije strah budućnosti, jer je Bog naša budućnost. To Gospa želi reći. „Stavite Boga na prvo mjesto u svom životu i ne ćete se bojati ni budućnosti ni vječnog života.“ Gospa nam želi pomoći jer je naš život dar i trebamo ga dobro iskoristiti.

Ja vas pozivam da iskoristite tu milost što ste pod Gospinim plaštem. Neka vas ona odvede Isusu. Neka vas Bog sve blagoslovi i Kraljica Mira neka vas štiti i čuva, i želim vam sve najbolje na putu svetosti!

Znak križa

Možda ćemo se začuditi temi ove meditacije – znaku križa – i pomisliti da nam je to svakodnevan i odveć poznat čin koji ne treba posebno objašnjavati.

Istina je da nam znak križa ne treba mnogo objašnjavati, nego samo posvijestiti. Kako činim taj znak? Je li to na brzinu? Nesvjesno? Što je zapravo taj znak? Što mi govori?

„Znakom križa istovremeno obilježavamo svoje tijelo, koje je u Isusu Bog potpuno prihvatio. Tako znak križa označava (odoggo prema dolje) Božji silazak u svojemu Sinu među nas ljude te (s lijeva na desno) snagu Duha Svetoga koja nas povezuje i potiče, tješi i podsjeća na Božju nazočnost u povijesti. Konačno, to je molitva za Božji blagoslov i prosvjetljenje našega duha, srca i ruku, svega što mislimo, osjećamo i činimo.“ (Youcat)

Pokušaj sada napraviti znak križa prema sljedećoj uputi:

„Križaj se, ali se križaj pravilno. Nije ti to prikračena, površna kretnja kao da ne znaš što znači. Ne, pravilan je to znak, polako napravljen, velik, od čela do prsiju, od jednog ramena do drugoga. Osjećaš li kako te svega obuzimlje? Saber se, stavi sve svoje misli i sva svoja čuvstva u tu kretnju. Misli kako ide od čela do prsiju, od ramena do ramena. Onda je osjećaš: svega te obuhvaća, tijelo i dušu; ujedinjuje te, blagoslivlja te, posvećuje te.“ (Romano Guardini)

Foto Đani

Mladi traže tišinu i osamu

fra Mario Knezović

Tijekom posljednjega Mladifesta u Međugorju novinari s Radiopostaje „Mir“ Međugorje prenosi-li su razgovore s brojnim mladim sudionicima. Na upit što ih se najviše dojmilo, davali su zanimljive odgovore. Većina je od njih kazala da im je klanjanje pred Presvetim najljepši detalj toga susreta. Tako su nas mladi demantirali u mišljenjima da vole samo ples, pjesmu, buku, spektakl. Na Mladifestu se zbivaju predivne stvari: od glazbe, predavača, svjedočanstava do propovijedi i sv. Misa. No, ništa ne ostavi tako dubok trag na mladima kao klanjanje.

Dobro nam je znano da je Isus rado odlazio u tišinu i molio. Pozivao je sa sobom i učenike. U tišini se osluškuje Božji glas i jasnije vidi prostor vlastite duše. Tišina nije samo odsutnost zvukova, nego osluškivanje poruke u šutnji. U tišini smo mi aktivni slušatelji. To je govor za srce, a ne za uho. Treba imati na umu da bijeg u tišinu i osamu ne smije biti bijeg od svijeta, nego pripre-

manje srca da se u taj svijet buke vratimo i unosimo radosnu vijest. Erik Tol piše: „Kad god je oko vas tišina, slušajte je. To znači – primijetite je. Obratite pažnju na nju. Slušanje tišine budi dimenziju spokoja unutar vas, jer samo kroz tišinu možete postati svjesni tišine. Uvidite da u trenutku primjećivanja tišine oko vas vi ne razmišljate. Svjesni ste, a ne razmišljate. Kada postanete svjesni tišine, odmah nastupa stanje unutrašnje spokojne budnosti. Postajete prisutni. Iskoračili ste iz tisuću godina kolektivne ljudske uvjetovanosti.“

U jednome lokalnu u Zagrebu mladić je zovnuo konobara i rekao mu da malo utiša glazbu jer je preglasna i ne može se razgovarati. Na to je konobar rekao da glazba mora biti bučna jer je većina mladih unutra. Eto, tako kolektivna svijest, generaliziranje, predrasude i unaprijed određena mišljenja stavljaju mlade u kutiju kojoj oni i ne pripadaju uvijek. Nametanjem buke imenuje se ozračje u kojemu mladi uživaju. No, to nije tako. Mladi žele biti saslušani, oni imaju potrebu za razgovorom i nametljiva im buka samo podiže tjelesne

strasti dok nutrina ostaje u trpećem stanju jer ju nitko ne želi zamijetiti i pružiti joj sadržaj. Mladifest i klanjanje ovakvoj tvrdnji idu u prilog. Mladi su se uz Isusa izborili za svoje trenutke tišine i mira. Meditacija je omiljen oblik molitve za mlado srce koje čezne za prihvaćenošću i ljubavi koju Bog pruža.

Jednom jedan car posjeti svoga učitelja i upita ga: „Strahovito sam zauzet po čitav dan. Kako da dođem do duhovnog sjedinjenja s Bogom? Ali odgovori mi jednom rečenicom!“

Učitelj mu reče: „Bit će dovoljna i jedna riječ!“

„Koja?“ upita car.

„Tišina“, odgovori učitelj.

„A kako da doprem do tišine?“ upita ponovno car.

„Meditacijom.“

Car opet upita: „A što je to meditacija?“

Učitelj mu odgovori: „Tišina.“

„Ali kako da doprem do tišine?“

„Meditacijom.“

„Ali što je meditacija?“

„Tišina.“

Isuse, ako želiš...

„Dođite k meni svi vi umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.“
Gospodine, dolazim k tebi umoran od svoje nesposobnosti da te susretнем u tvojoj svemoci.
Kada idem prema tebi, otkrivam da me ti već čekaš.
Kada tražim tvoju snažnu riječ, ti mi još snažnije govoriš šutnjom.

Gospodine, što je to ljubav?
Ako želiš, možeš mi otvoriti oči da budem ispunjen ljubavlju prema drugima, s tobom u svom srcu.
Ti liječiš rane moje duše. Ti poznaš zidove straha koje sam podigao u svom srcu.
Ako želiš, možeš me ozdraviti.
Ako želiš, možeš učiniti da progledam. Ako želiš, možeš učiniti da prohodam.
Gospodine, daj mi milost da mogu vjerovati u tebe i s tobom izgovoriti:
„Oče, neka ne bude kako ja hoću nego kako ti hoćeš.“

S. Ć.

Gospa Žalosna iz Castelpetrosa

Prema svjedočanstvu dviju pastirica Blažena Djevica Marija prvi se puta ukazala 22. ožujka 1888. na mjestu zvanu Cesa tra Santi, na obroncima brda Patalecchia. Uslijedila su i druga ukazanja, a onda i njihovo priznanje. Papa Pavao VI. proglasio je Gospu Žalosnu iz Castelpetrosa zaštitnicom Molisea 6. prosinca 1973.

fra Karlo Lovrić

I ovdje, kao i u Lurdu i u Fatimi, Gospa je izabrala priproste i ponizne: tridesetpetogodišnju Bibijanu Cicchino i tridesetčetverogodišnju Serafinu Valentino, jednostavne i časte građanke Castelpetrosa.

Tog 22. ožujka 1888. Bibijana je tražila izgubljeno janje. Privučena bljeskom iz jedne

pećine, približila joj se i odjednom se našla u jednoj nebeskoj viziji. Ugladala je Gospu na koljenima kako raširenih ruku i očiju uprtih u nebo, u molitvi i prikazanju, drži mrtvu Sina prekrivena krvlju i ranama.

Vijest o ukazanjima munjevito se proširila Castelpetrosom, zatim i svim okolnim mjestima. Mnogi su se vjernici puni strepnje uputili prema pećini (Cesa tra Santi) na hodočašće i njihov se broj iz dana u dan povećavao. Samo nekoliko dana nakon ukaza-

nja kraj pećine se okupilo oko 4.000 hodočasnika.

Gospa se ukazuje i biskupu

Mons. Francesco Palmieri, biskup u Bojanu, prvi je saznao o tim izvanrednim događajima i odmah stavio pod kontrolu pećinu Cesa tra Santi i započeo istraživati predmnijevana ukazanja. I sam je papa Lav XIII., dođuše usmeno, imenovao apostolskog izaslanika naloživši mu pritom da u ime Svete Stolice obavi očevid u pećini ukazanja.

Ujutro 26. rujna 1888. biskup se uputio do špilje Cesa tra Santi gdje je imao milost da i sam vidi Gospu – žalosnu i u istom položaju kako su to opisale obje vidjelice. „Radosna srca mogu potvrditi da su izvanredne stvari u Castelpetrosu posljednji potezi Božanskoga Milosrđa da pozove zalutale na pravi put. I ja mogu posvjedočiti da mi se Gospa ukazala kad sam, uronjen u molitvu, stigao na to mjesto“, posvjedočio je biskup.

Tisak je izvjestio o tome što se događa u Castelpetrosu. *Il Servo di Maria*, marijanski dvomjesečnik koji izlazi u Bologni pod pokroviteljstvom slugu Marijinih, kao i nekih laika, prvi je objavio i proširio vijest o ukazanjima, a i poslije je nastavio obavještavati svoje čitatelje o svemu što se događalo s ukazanjima. U studenome 1888. na to se blagoslovljeno mjesto zaputio i direktor tog lista Karlo Aquaderni povevši sa sobom svoga bolesnoga sina Augusta. Imao je u srcu veliku nadu da će mu sin, koji je obolio od tuberkuloze kostiju, tada neizlječive bolesti, ozdraviti. Vjera, kada je postojana, prava i istinita, rađa čudesa: August je čudesno ozdravio.

Kamen temeljac za svetište

Oduševljen ozdravljenjem svoga sina, Karlo Aquaderni u svom dvomjesečniku tada pozove sve štovatelje Gospe Žalosne i zamoli za novčanu pomoć koju će upotrijebiti za izgradnju „oratorija, jedne kapelice“ blizu blagoslovljena mjesta posebne Marijine prisut-

nosti. Njegova želja bila je sukladna željama biskupa Palmierija koji je naumio izgraditi sakralno zdanje u Gospinu čast. To je svetište trebalo postati središnjom točkom programa razvoja koji je mons. Palmieri imao na umu za Cesa tra Santi. Sveti Otac, kojega je biskup obavijestio o inicijativi, odmah je odobrio i blagoslovio tu inicijativu. Pošto se složio s biskupovom idejom, Aquaderni je započeo realizirati svoje djelo oduševljavajući ljude za gradnju svetišta. Nakon pripremnih radova 28. rujna 1890. postavljen je temeljni kamen budućega svetišta. Tom je događaju u ozračju radosti, jake molitve, vjere i žarkoga očekivanja nazočilo oko 30.000 ljudi. Biskup Palmieri je tijekom misnoga slavlja i postavljanja temeljnoga kamena označio početak radova.

Gradnja svetišta napredovala je zahvaljujući izdašnim donacijama vjernika, ali zbog nastale krize radovi su prekidani. Iako se gradilo više godina, s nedostatnim sredstvima i nestalnim financijskim potporama, radovi su napredovali što dokazuje bitnu ulogu Božje providnosti.

Dana 6. prosinca 1973. papa Pavao VI. na molbu biskupa moliške pokrajine proglašava Blaženu Djevicu Mariju Žalosnu, štovanu u svetištu Castelpetroso, zaštitnicom pokrajine Molise.

Lice izražava bol

Koju je poruku htjela Gospa ostaviti Italiji i cijelom čovječanstvu preko ukazanja u Castelpetrosu? U Lurdu je tražila molitvu i pokoru, u Fatimi je tražila žrtve za grješnike i pokazala ružarij da se zadobiju neke milosti. U Castelpetrosu Gospa nije govorila, bolje rečeno, govorila je samo svojim držanjem. U ukazanjima u Castelpetrosu Gospa je u položaju dosta različitu od onoga kako se obično prikazuje žalosna Gospa, nadasve različitu u odnosu kako je prikazuje pučka pobožnost. I ovdje njezino lice izražava neizmjernu bol dok njezino tijelo odaje kraljevsko držanje svećeničkoga majčinstva: napola na koljenima raširenih ruku u činu prinosa dara – ona daruje Isusa, plod svoga krila, Ocu kao žrtvu pomirnicu za grijeha čovječanstva. Svjesna Isusova otkupiteljskoga poslanja da treba otkupiti čovječanstvo upravo kroz patnju, ona pred svojim Sinom, pred Raspetim, „... pristajući s ljubavlju na žrtvovanje Žrtve koju je sama rodila“ (*Lumen Gentium*, 58), prihvaća volju Očevu sjedinjujući se s otkupiteljskom Isusovom žrtvom.

Ovaj Gospin stav potvrđuje jednu teološku istinu: Bog je pridružio djelu otkupljenja Presvetu Djevicu Mariju i ona je, prilagođavajući se potpuno takvoj volji, prihvaćajući i podnoseći patnju, postala suotkupite-

Poruka iz Castelpetrosa je veoma duboka i poziva nas na razmišljanje o Marijinoj suotkupiteljskoj boli, o izobilju i izljevu njezine majčinske ljubavi: kao Majka suotkupiteljica rodila nas je za život milosti pretrpjevši neizrecive patnje.

ljicom ljudskoga roda. Sve žrtve i prinisene boli, sve suze i sve patnje Ožalošćene, koje su dosegle vrhunac u trenutku Isusove smrti, suotkupile su čitavo čovječanstvo u zajedništvu s patnjama Otkupitelja, „pomiješane“, moglo bi se reći, sa samim patnjama Kristovim.

Poruka iz Castelpetrosa je veoma duboka i poziva nas na razmišljanje o Marijinoj suotkupiteljskoj boli, o izobilju i izljevu njezine majčinske ljubavi: kao Majka suotkupiteljica rodila nas je za život milosti pretrpjevši neizrecive patnje.

Moliški Hrvati

Moliški Hrvati dio su hrvatskog naroda i žive u regiji Molise u Italiji, u selima Aquavi-

va Collecroce (hrvatski Ključ), San Felice del Molise (hrvatski Štiflić), Montemitro (hrvatski Mundimitar). U tim selima Hrvati su većinski narod. Ima ih oko 2.000 koji govore moliškohrvatskim narječjem. Prije su živjeli u selima Tavenna, Mafalda, San Biase, Palata, gdje i danas stoji natpis na crkvi o graditeljima koji su došli iz Dalmacije te u Ciritu (Ceritellu) u kojem su do 17. stoljeća zajedno živjeli Albanci i Hrvati. Poslije su Albanci preselili u Montecilfone, a Hrvati u Kruč Živuvodu. Tri sela bila su kolonije hrvatskih izbjeglica koje su se sklanjale pred turskim osvajanjem, a pojavili su se na južnom dijelu jadranske Italije (od Marke do Apulije) u 15. stoljeću. Diljem Italije živi još oko 1.000 Hrvata podrijetlom iz Molisea.

► **Nastavak s 19. str.**

ra seksualne odnose odraslih s djecom od 12 godina? To u praksi, na žalost, često znači i 10 ili 9 godina... Deklarirani pedofili po svijetu, prije godinu dana i u mojoj Hrvatskoj, otvoreno lobiraju za spuštanje dobne granice na 6 godina – i službena politika ne reagira! Političaru njemačke stranke zelenih 2011. otkriveno je da je otvoreno zagovarao pedofiliju. I dalje je ostao u parlamentu EU-a, a prije godinu dana primio je nagradu za političko djelovanje. Što je ovo? Upravo na temeljima Kinseyeve takozvane znanosti pedofilija se u današnjem svijetu korak po korak nastoji legalizirati i pretvoriti u seksualnu orijentaciju.

Foto Dani

Što kažu znanstvenici i javne osobe?

Danas je u svijetu mnogo znanstvenika i javnih osoba do kojih je doprla istina i oni su počeli govoriti o tome. Evo što je rekao akademik Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu: „Moramo biti svjesni jedne od najopasnijih Kinseyevih poruka: ako je dijete seksualno biće od rođenja, onda bi trebalo biti normalno tolerirati seksualno ponašanje i seksualne odnose među djecom te seksualne odnose između odraslih i djece zato što su djeca seksualna bića od rođenja. To je katastrofa, propast, a to je bit, to je ta opasna poruka koju dobivamo od Kinseye, i protiv toga se trebamo boriti.“ Laura Linney, glumica koja je igrala Kinseyevu suprugu u filmu *Kinsey* (2004.) izjavila je: „Svaki spolni odgoj u posljednjih 50 godina dolazi ravno iz Kinsey instituta.“ „Suprotno od Kinseyevih navoda, djeca nisu seksualna bića, što dokazuje jednostavna činjenica da do puberteta ne luče spolne hormone“, tvrdi dr. sc. Matko Marušić, dr. med., sveučilišni profesor fiziologije, imunologije i znanstvene metodologije na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu. „Moderan spolni odgoj počeo je šezdesetih godina i temelji se na Kinseyevu modelu ljudske spolnosti“, kaže dr. Miriam Grossman iz SAD-a. Prof. dr. Ivica Grković, profesor i pročelnik Katedre za anatomiju Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Splitu kazao je: „Što mi kao znanstvenici trebamo napraviti? Kinseyeva takozvana istraživanja trebala bi biti pomno ispitana u svjetlu znanstvene etike 21. stoljeća i onda odbačena i zabranjena kao i svaka druga tzv. znanost koja je dobivena na pseudoznanstven, da ne kažem umobolan način. O ovome u znanstvenim krugovima uopće ne bi trebalo raspravljati, nego to žurno učiniti!“

A što se danas događa? Dragi moji prijatelji, Kinsey institut ove je godine primljen u Ujedinjene narode! Institut Kinsey danas je

savjetodavno tijelo pri UN-u! Stvari su otišle predaleko.

Što učiniti i kako to učiniti?

Što treba činiti? Najprije treba izbaciti tzv. Spolni odgoj iz škola jer se temelji na kaznome djelu pedofilije, treba izbaciti Kinsey institut iz UN-a, zatim treba zatvoriti Kinsey institut te cijelu njegovu takozvanu znanost proglasiti ništavnom.

A kako se to može učiniti? Nije li papa Franjo rekao da se ne bojimo tražiti velike stvari? Ovo jest veliko, ali je temeljeno na činjenicama i zato smo osuđeni na pobjedu. U Hrvatskoj je prije dva mjeseca pokrenuta svjetska kampanja „Ne dirajte djecu!“ kojoj je cilj izbaciti Kinsey institut iz UN-a, zatvoriti ga te cijelu njegovu takozvanu znanost proglasiti ništavnom. Dragi prijatelji, vi možda jeste generacija koja je što svjesno, što podsvjesno najviše pretrpjela zbog namjerne i protuzakone seksualizacije djece. Ali ja sam uvjeren da ćete upravo vi i vaša braća i sestre svih vjera i nacionalnosti presuditi ovoj pseudoznanosti, ovoj monstruoznoj ideologiji. Čujem na sve strane kako su mladi danas inertni, nezainteresirani, neobrazovani. To nije točno! Premalo vas se prati, premalo vas se izaziva na izvrsnost, a vi imate sve preduvjete za izvrsnost! Vi ste snaga svijeta. Vaše komunikacijske i tehnološke sposobnosti, vaša znatiželja i urođena potreba za pravdom i pravednošću najjače su oružje za pobjedu.

Širite ove informacije, provjeravajte ih. Govorite o njima i postavljajte pitanja. Postavljajte ih u svojim sredinama, postavljajte ih mjerodavnima, profesorima, učiteljima, političarima. Tražite odgovore. Ovo nije aktivizam. Ovdje je riječ o kaznome djelu najgnusnije vrste na kojem se temelji spolni odgoj. Ne smijemo prešućivati da se spolni

Karolina Vidović Krišto rođena je 1975. Odrasla je i školovala se u Münchenu. Svoju je novinarsku karijeru na Hrvatskoj radioteleviziji počela 1996., a 1998. bila je najmlađa urednica vijesti u povijesti HRT-a kao i druga urednica središnjeg Dnevnika.

Ime Karoline Vidović Krišto pročulo se u prosincu 2012. kada je kao istraživačka novinarka u svojoj autorskoj emisiji *Slika Hrvatske* skrenula pozornost na stvarnu pozadinu globalno nametnutih spolnih odgoja u školama i vrtićima. U epizodi naslovljenoj „Pedofilija kao temelj spolnog odgoja?“ prikazala je isječak iz filma o američkom seksologu Alfredu Kinseyu u kojem se tvrdi da je do podataka u svojim istraživanjima dolazio i preko pedofila. Zbog informacija koje su bile iznijete, u roku od nekoliko sati bila je suspendirana, a emisija *Slika Hrvatske* ukinuta. Čitav je slučaj izazvao raspravu u javnosti. U siječnju 2013. u Hrvatsku su došli američka intelektualka dr. Judith A. Reisman koja se već godinama zalaže za zaštitu djece od seksualnog zlostavljanja i britanski novinar i autor dokumentarnih filmova Timothy Tate koji je u Velikoj Britaniji imao golemih poteškoća zbog svog dokumentarnog filma o Alfredu Kinseyu. Održali su niz predavanja u brojnim hrvatskim gradovima i tako iskazali svoju potporu Karolini Vidović Krišto.

Nakon što je u travnju 2014. Kinsey institut za istraživanje spolnosti, roda i reprodukcije dobio status savjetnika pri UN-u, i to bez propitivanja njegovih kriminalnih i pedofilskih temelja, u Hrvatsku su opet došli dr. Judith Reisman i Timothy Tate da bi 27. svibnja 2014. u Zagrebu na Kamenitim vratima pročitale *Rezoluciju* kojom se traži oduzimanje tog savjetničkog statusa Kinsey institutu, procesuiranje i zatvaranje Kinsey instituta te proglašavanje ništavnom cjelokupne tzv. znanosti koja se temelji na istraživanjima Alfreda Kinseye. Ne zaboravimo da se spolni odgoj koji se provodi u školama u Hrvatskoj temelji upravo na toj i takvoj „znanosti“. U tu je svrhu pokrenuta i kampanja građanske inicijative „Ne dirajte djecu“. Rezolucija je bila upućena predsjednicima 192 države članice UN-a.

odgoj koji se nameće djeci od najranije dobi temelji na seksualnom zlostavljanju dojenčadi i djece. On zbog toga ne smije biti ni u jednoj instituciji svijeta, a najmanje u školama i vrtićima. Ovdje je riječ o kaznome djelu na koje smo prema zakonu svi mi dužni ukazati.

Tjedni molitveni program

– zimski raspored
(od Mise na Križevcu do 1. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u *Glasniku mira*, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje. Suradujte u *Glasniku mira*. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:
Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Propustili ste neke brojeve *Glasnika mira*? Možete ih naći u pdf-formatu na službenoj internetskoj stranici Informativnog centra MIR Međugorje na adresi <http://www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira>

Preporučite drugima *Glasnik mira*. Darujte im godišnju pretplatu. Pretplatite se na *Glasnik mira*.

Služba pretplate:
Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6

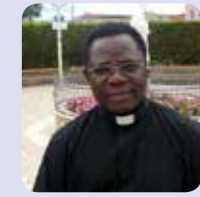
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina
Tel: ++387 36/653 547 uredništvo
++387 36/651 100 glavni tehničar
++387 36/653 548 marketing
Faks: ++387 36/653 552

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Pribilježio i preveo Kristian Pandža

Francisca, Španjolska
Želim znati što se ovdje događa. Jako je lijepo. Sviđa mi se priroda, sve je nekako posebno, a pogotovo svjetlost. Želim naći Marijin duh i nadam se da ću ga pronaći.

Vlč. Klemens Kokowii, Togo / Njemačka
Rođen sam u Togu, ali već dvadeset godina živim u Njemačkoj. U Međugorje su me doveli braća svećenici i jedna molitvena skupina.

Sviđa mi se ljubaznost i jednostavnost ovdašnjih ljudi. Mogu reći da je ovo mjesto nade za Europu i za cijeli svijet jer mladi iz cijelog svijeta dolaze ovamo, rado ostaju i osjećaju se sretnima. Moja duboka želja je da to tako ostane, da ljudi shvate da samo ljubav pobjeđuje, jer Bog je ljubav. Svaki čovjek koji ostaje u toj ljubavi, ostaje u Bogu i Bog ostaje u njemu. To ovdje svi osjećamo iako se ne poznamo. Dolazimo sa svih strana svijeta, a možemo pričati jedni drugima bez straha. Svi se osjećaju udobno jedni s drugima iako govorimo različitim jezicima. To je pravo čudo. Vidimo koliko danas u svijetu ima ratova i kako moćnici žele druge istisnuti. Ovdje vlada drukčiji duh. Želim da se taj duh u svijetu širi, jer ne postoji ništa jače od ljubavi, i to sam ovdje osjetio. I zato se radujem što sam ovdje. Molim za Afriku gdje ljudi, na žalost, još pate od imperijalizma. Molim se da imperijalisti shvate da nitko ne živi vječno na ovoj zemlji. Mi se moramo na zemlji pripremati za raj. Kako ovdje živimo, tako ćemo živjeti i u raju, jer ako na zemlji nisi nikada iskusio ljubav, onda si odabrao pakao, a Bog je ljubav.

Wo Kjo Aj, Vijetnam
Prvi put sam u Međugorju. Ovdje mi se duša osjeća potpuno zdravom jer toliko je ovdje, a i u meni, Božjega milosrđa. Na Misi je toliko ljudi i toliko ljubavi. Svi žive u Bogu. Tako je dobro. Bog je sve stvorio. Svi živimo u Bogu, budimo zajedno u jednom domu s Bogom.

U ponudi suvenirnice ICMM

2015
 Vejčaća Februar F vrier
 February Februaio Febrero

2015
 anj Mai Mai
 y Maggio Mayo

Pravim vas da potvrdim mi otko je namu i svjetlo gdje je tina, tako da
 saakto ova priravni potpisi iat covana.
 I smija vna to batone Peace where there is no peace, and light where there
 is darkness, so that each heart accept the light and the way of salvation.
 Je vous appelle a donner ma vie et je suis de par et lumiere du son et
 tembrance, afin que chaque coeur accepte la lumiere et le chemin de salut.

Ich habe euch ein Licht zu werden im Licht und ist, und Licht zu werden wo
 Finsternis ist, so dass jedes Herz das Licht und den Weg des Heils annehmen.
 Vi invito a diventare pace dove c'  l'infinitudine e luce dove ci sono le tene-
 bre, affinché ogni cuore accetti la luce e la via della salvezza.
 Los invito a ser paz donde no hay paz y ser donde hay tinieblas, a fin de que
 cada corazn acepte la luz y el camino de la salvacin.

25. V. 1995.

Omga djete, prihvatite se me u svom zivotu i tako otko moji prihvatili ste mo-
 vam shovom i na to vas pozovem.
 Dear children, accept me in your life and so you will be able to accept all I am
 saying to you and to which I am calling you.
 Chers enfants, acceptez moi dans vo vie, et ainsi vous pourrez accepter
 tout ce que je vous dis et le tout de ma parole.

Liebe Kinder, nehmt mich in euerem Leben an, und so werdet ihr alles anneh-
 men können, was ich euch sage, und wozu ich euch anrede.
 Cari figli, accettatemi nella vostra vita, e allora potrete accettare tutto quello
 che vi dico, e tutto di cui vi invito.
 Queridos hijos, aceptenme en sus vidas y entonces podrán aceptar todo
 aquello que Yo les digo y todo aquello a lo que Yo los invito.

22. V. 1986.

Zidni kalendar

Stolni kalendar

